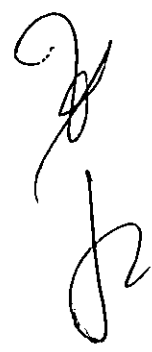

ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ

ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ ΠΕΡΙΟΥΣΙΑΚΩΝ ΔΙΑΦΟΡΩΝ

(ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ ΕΡΓΑΤΙΚΩΝ ΔΙΑΦΟΡΩΝ)

ΑΡΙΘΜΟΣ 1028 /2025

ΤΟ ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ

Συγκροτήθηκε από την Δικαστή Χρυσάνθη Παπαστάμου, Πρωτοδίκη Ειδικής Επετηρίδας, που ορίστηκε από τον Πρόεδρο του Τριμελούς Συμβουλίου Διοίκησης του Πρωτοδικείου Αθηνών, με την παρουσία της Γραμματέως Παναγιώτας Αθανασοπούλου.

Συνεδρίασε δημόσια στο ακροατήριό του την 19^η Μαΐου 2025 για να δικάσει τις υποθέσεις μεταξύ:

Α. Των καλούντων - εναγόντων 1.

- 2.
- 3.
- 4.
- 5.
- 6.
- 7.
- 8.
- 9.
- 10.
- 11.

[REDACTED] 12. [REDACTED]
[REDACTED] 13. [REDACTED]
[REDACTED] 14. [REDACTED]
[REDACTED] 15. [REDACTED]
[REDACTED] 16. [REDACTED]
[REDACTED] 17. [REDACTED]
[REDACTED] 18. [REDACTED]
[REDACTED] 19. [REDACTED]
[REDACTED] 20. [REDACTED]
[REDACTED] 21. [REDACTED]
[REDACTED] 22. [REDACTED]
[REDACTED], 23. [REDACTED]
[REDACTED] 24. [REDACTED]
[REDACTED] 25. [REDACTED]
[REDACTED] 26. [REDACTED]
[REDACTED] 27. [REDACTED]
[REDACTED], 28. [REDACTED]
[REDACTED] 29. [REDACTED]
[REDACTED] 30. [REDACTED]
[REDACTED] 31. [REDACTED]
[REDACTED] 32. [REDACTED]
[REDACTED] 33. [REDACTED]
[REDACTED] 34. [REDACTED]
[REDACTED] 35. [REDACTED]
[REDACTED] 36. [REDACTED]
[REDACTED] 37. [REDACTED]

38.

39.

40.

41.

οι οποίοι άπαντες παραστάθηκαν δια της
πληρεξουσίας δικηγόρου τους Μαρίας Κουφοπούλου (Α.Μ.Δ.Σ.Α.: 27863),

Του καθ' ου η κλήση – εναγόμενου νομικού προσώπου δημοσίου δικαίου με την
επωνυμία «ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΚΕΝΤΡΟ ΘΑΛΑΣΣΙΩΝ ΕΡΕΥΝΩΝ» (ΕΛ.ΚΕ.Θ.Ε.), που
εδρεύει στην Ανάβυσσο Αττικής, 46,7 χιλ. Λεωφ. Αθηνών - Σουνίου, και
εκπροσωπείται νόμιμα, με Α.Φ.Μ. 999355106 (Δ.Ο.Υ. Λαυρίου), το οποίο
παραστάθηκε δια του πληρεξουσίου δικηγόρου του Γιώργου Κουντούρη (Α.Μ.Δ.Σ.Π.:
2441).

Οι ενάγοντες με την από 12.04.2024 και με αριθμό κατάθεσης δικογράφου ενώπιον
του παρόντος Δικαστηρίου 51390/942/2024 αγωγή τους ζητούν όσα αναφέρονται σε
αυτήν. Για την αγωγή αυτή με την από 22.04.2024 πράξη του Πρωτοδικείου Αθηνών
ορίσθηκε ημέρα συζήτησης η 23.10.2024. Κατά την ως άνω ημερομηνία η συζήτηση
της υπόθεσης ματαιώθηκε. Ήδη με την από 29.10.2024 και με αριθμό κατάθεσης
δικογράφου ενώπιον του παρόντος Δικαστηρίου 139779/2362/2024 κλήση τους οι
ενάγοντες επανέφεραν προς συζήτηση την ως άνω αγωγή. Για την κλήση αυτή με
την από 29.10.2024 πράξη του Πρωτοδικείου Αθηνών ορίσθηκε ημερομηνία
συζήτησης η 22.01.2025 και, κατόπιν νόμιμης αναβολής, η αναφερόμενη στην αρχή
της παρούσας.

Κατά την εκφώνηση της υπόθεσης από το οικείο πινάκιο και κατά τη σειρά εγγραφής
της σε αυτό οι διάδικοι παραστάθηκαν ως ανωτέρω και οι πληρεξούσιοι δικηγόροι
τους, αφού ανέπτυξαν προφορικά τους ισχυρισμούς τους, ζήτησαν να γίνουν δεκτά
όσα αναφέρονται στα πρακτικά και στις έγγραφες προτάσεις που κατέθεσαν στο
ακροατήριο.

Β. Του ανακοινούντος τη δίκη – προσεπικαλούντος νομικού προσώπου δημοσίου
δικαίου με την επωνυμία «ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΚΕΝΤΡΟ ΘΑΛΑΣΣΙΩΝ ΕΡΕΥΝΩΝ»
(ΕΛ.ΚΕ.Θ.Ε.), που εδρεύει στην Ανάβυσσο Αττικής, 46,7 χιλ. Λεωφ. Αθηνών -
Σουνίου, και εκπροσωπείται νόμιμα, με Α.Φ.Μ. 999355106 (Δ.Ο.Υ. Λαυρίου), το
οποίο παραστάθηκε δια του πληρεξουσίου δικηγόρου του Γιώργου Κουντούρη
(Α.Μ.Δ.Σ.Π.: 2441).

Του προς ο η ανακοίνωση δίκης – προσεπικαλούμενου Ελληνικού Δημοσίου, νομίμως εκπροσωπούμενου από τον Υπουργό Οικονομικών, που κατοικοεδρεύει στην Αθήνα, οδός Καραγιώργη Σερβίας αρ. 10, με Α.Φ.Μ. 090165560, το οποίο παραστάθηκε δια της δικαστικής πληρεξουσίας του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους Ευγενίας Ζερβοπούλου (Α.Μ.Ν.Σ.Κ.: 463).

Το ανακοινούν τη δίκη – προσεπικαλούν με την από 25.02.2025 και με αριθμό κατάθεσης δικογράφου ενώπιον του παρόντος Δικαστηρίου 45985/585/2025 ανακοίνωση δίκης – προσεπίκληση σε παρέμβαση ζητά όσα αναφέρονται σε αυτήν. Για την ως άνω ανακοίνωση δίκης – προσεπίκληση με την από 25.02.2025 πράξη του Πρωτοδικείου Αθηνών ορίσθηκε ημέρα συζήτησης η 19.05.2025

Κατά την εκφώνηση της υπόθεσης από το οικείο πινάκιο και κατά τη σειρά εγγραφής της σε αυτό οι διάδικοι παραστάθηκαν ως ανωτέρω και οι πληρεξούσιοι δικηγόροι τους, αφού ανέπτυξαν προφορικά τους ισχυρισμούς τους, ζήτησαν να γίνουν δεκτά όσα αναφέρονται στα πρακτικά και στις έγγραφες προτάσεις που κατέθεσαν στο ακροατήριο.

ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ

ΣΚΕΦΤΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ

Ι. Από τις διατάξεις των άρθρων 286 περ. α', 287, 290, 291 και 292 ΚΠολΔ, προκύπτει ότι η δίκη διακόπτεται, αν μετά την άσκηση της αγωγής και μέχρι να τελειώσει η προφορική συζήτηση, μετά την οποία εκδίδεται η οριστική απόφαση του Δικαστηρίου, αποβιώσει κάποιος διάδικος. Η διακοπή επέρχεται από τη γνωστοποίηση προς τον αντίδικο του λόγου διακοπής με επίδοση δικογράφου ή με προφορική δήλωση στο ακροατήριο ή εκτός ακροατηρίου κατά την επιχείρηση της διαδικαστικής πράξης. Η γνωστοποίηση γίνεται από εκείνον που έχει δικαίωμα να επαναλάβει τη δίκη ή και από εκείνον που μέχρι της στιγμής της επελεύσεως του θανάτου κάποιου διαδίκου ήταν πληρεξούσιός του. Ως διάδικος υπέρ του οποίου επήλθε η διακοπή της δίκης, στην περίπτωση θανάτου του αρχικού διαδίκου νοείται ο καθολικός διάδοχος (κληρονόμος του). Η δίκη που διακόπηκε μπορεί να επαναληφθεί είτε εκουσίως ρητώς, με δήλωση των κληρονόμων του θανόντος στο ακροατήριο κατά την εκφώνηση της υπόθεσης προς συζήτηση, ακόμα και ταυτόχρονα με τη δήλωση διακοπής, είτε με την επίδοση ιδιαίτερου δικογράφου ή και με εξώδικη δήλωση, αλλά και σιωπηρώς με την κοινοποίηση κλήσης για συζήτηση της υπόθεσης, είτε και αναγκαστικά με πρόσκληση του αντιδίκου ή του ομοδίκου του διαδίκου υπέρ του οποίου επήλθε η διακοπή της δίκης, ο οποίος μπορεί και χωρίς να

έχει προηγηθεί η γνωστοποίηση σ' αυτόν του λόγου διακοπής, μη επικαλούμενος την έλλειψη γνωστοποίησης και θεωρώντας τη δίκη διακοπείσα, να επισπεύσει την επανάληψη αυτής, που πρέπει να γίνει με κοινοποίηση δικογράφου στους κληρονόμους του θανόντος μετά την παρέλευση της προς αποποίηση της κληρονομίας τασσόμενης τετράμηνης προθεσμίας από την επαγωγή αυτής (ΑΠ 6/2019, ΕφΠατρ 216/2018, δημ. ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ). Τέλος, ο θάνατος ενός απλού ομοδίκου επιφέρει βίαια διακοπή της δίκης μόνον ως προς τον θανόντα διάδικο, ενώ ως προς τους λοιπούς απλούς ομοδίκους η δίκη συνεχίζεται κανονικά, εκτός αν το δικαστήριο κρίνει αναγκαία την ενιαία διεξαγωγή της δίκης οπότε, κατά τη διάταξη του άρθρου 75 παρ. 2ΚΠολΔ, διατάσσει το διάδικο που επισπεύδει τη διαδικασία να καλέσει και τους ομοδίκους που δεν κάλεσε (ΕφΠατρ 709/2004, δημ. ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ). Εν προκειμένω, όπως προκύπτει από τα ταυτάριθμα με την παρούσα πρακτικά της δημόσιας συνεδρίασης του παρόντος Δικαστηρίου, ο 40^{ος} ενάγων Σπυρίδων Χαϊκάλης δεν εμφανίστηκε στο Δικαστήριο ούτε εκπροσωπήθηκε από πληρεξούσιο δικηγόρο, η πληρεξούσια δε δικηγόρος των λοιπών εναγόντων δήλωσε, ως πρώην πληρεξούσια δικηγόρος του, ότι ο αυτός απεβίωσε. Σύμφωνα με τα αναφερόμενα και στην προηγηθείσα νομική σκέψη, η νομότυπη γνωστοποίηση του θανάτου του εν λόγω ενάγοντος, απλού ομοδίκου των υπολοίπων, επιφέρει βίαια διακοπή της δίκης ως προς τον θανόντα αυτόν διάδικο, εφόσον δεν εχώρησε έγκυρη δήλωση επαναλήψεως της διακοπείσας δίκης με τήρηση της διαδικασίας που περιγράφεται στις ως άνω αναφερθείσες διατάξεις, αλλά απλώς νομότυπη γνωστοποίηση του θανάτου του, που επήλθε κατά τη διάρκεια της εκκρεμοδικίας μετά την άσκηση της κρινόμενης αγωγής, ενώ ως προς τους λοιπούς απλούς ομοδίκους η δίκη συνεχίζεται κανονικά, καθώς δεν συντρέχει εν προκειμένω, κατά τη κρίση του Δικαστηρίου, λόγος ενιαίας διεξαγωγής της δίκης για όλους τους λοιπούς ομοδίκους ενάγοντες, κατ' εφαρμογή του άρθρου 75 παρ. 2 του ΚΠολΔ, με δεδομένο ότι αυτοί συνδέονται με δεσμούς απλής ομοδικίας λόγω της φύσης της ένδικης διαφοράς.

II. Κατά το άρθρο 70 ΚΠολΔ, όποιος έχει έννομο συμφέρον να αναγνωρισθεί η ύπαρξη ή μη ύπαρξη κάποιας έννομης σχέσης μπορεί να εγείρει σχετική αγωγή. Από τη διατύπωση της διατάξεως αυτής, που είναι ουσιαστικού δικαίου, προκύπτει ότι είναι δυνατή η αναγνώριση με αγωγή της υπάρξεως ή ανυπαρξίας έννομης σχέσεως ιδιωτικού δικαίου, η οποία υπάγεται στη δικαιοδοσία των πολιτικών δικαστηρίων και τελεί σε κατάσταση αβεβαιότητας, εφόσον συντρέχει έννομο συμφέρον. Ως έννομη σχέση, η ύπαρξη ή η ανυπαρξία της οποίας είναι αντικείμενο της αναγνωριστικής αγωγής και της επ' αυτής εκδοθησομένης αποφάσεως, νοείται η νομικά ρυθμιζόμενη βιοτική σχέση ενός προσώπου προς άλλο πρόσωπο ή πράγμα που συνεπάγεται ή

ενέχει ως περιεχόμενό της ένα τουλάχιστον δικαίωμα ή μια υποχρέωση είτε δέσμη δικαιωμάτων και υποχρεώσεων (ΑΠ 356/2013, ΑΠ 508/2013, ΑΠ 927/2002, ΑΠ 941/1997, δημ. ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ). Η διάγνωση οποιασδήποτε έννομης σχέσης απαιτεί την υπαγωγή των πραγματικών γεγονότων στους εφαρμοστέους κανόνες δικαίου, από την υπαγωγή δε αυτή απορρέουν έννομες συνέπειες, οι οποίες συνίστανται συνήθως στην κατάφαση ή την άρνηση της ισχύος δικαιώματος ή υποχρέωσης ή συμπλέγματος δικαιωμάτων και υποχρεώσεων. Όπως σε κάθε μορφή παροχής έννομης προστασίας, έτσι και στην αναγνωριστική αγωγή, μόνο το πόρισμα του νομικού συλλογισμού, το οποίο καταλήγει στη διάγνωση δικαιωμάτων και υποχρεώσεων, μπορεί να αποτελέσει αυτοτελές αντικείμενο δικαιοδοτικής κρίσης (ΕφΑθ 2871/1998, δημ. ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ). Δεν αποτελούν έννομη σχέση υπό την άνω έννοια τα απλά πραγματικά περιστατικά, οι προϋποθέσεις δικαιώματος ή αξιώσεως ή τα αφηρημένα νομικά ζητήματα χωρίς τη σύνδεσή τους με έννομη σχέση, της οποίας ζητείται διά της αγωγής η προστασία (ΑΠ 941/1997, δημ. ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ). Επίσης, δεν αποτελεί έννομη σχέση η διαπίστωση πραγματικών ή νομικών καταστάσεων χωρίς καθορισμό των προσαπτομένων από το δίκαιο συνεπειών, έστω και αν μνημονεύεται ο κανόνας ή η νομική αρχή, στα οποία υπάγονται τα περιστατικά αυτά, ή έχουν νομική σημασία για τις έννομες σχέσεις των προσώπων (ΑΠ 508/2013, ΑΠ 224/2007, ΑΠ 662/2002, δημ. ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ), τούτο δε γιατί τα δικαστήρια δεν έχουν γνωμοδοτική εξουσία. Από την ως άνω διάταξη συνάγεται ακόμη ότι για την άσκηση αναγνωριστικής αγωγής απαιτείται ο ενάγων να έχει ειδικό έννομο συμφέρον, τέτοιο δε υφίσταται όταν η προκαλούμενη με την αγωγή αυτή δικαστική απόφαση είναι σε θέση να διαλευκάνει την αμφισβητούμενη ύπαρξη ή ανυπαρξία της έννομης σχέσης, να άρει τη σχετική αβεβαιότητα και να αποτρέψει σχετικές μ' αυτό παρούσες ή μέλλουσες δικαστικές διενέξεις και μάλιστα οριστικά και με δύναμη δεδικασμένου. Συνεπώς, αποφάσεις που δεν διαλευκαίνουν οριστικά την έννομη σχέση, αλλά μόνο στοιχεία αυτής ή προδικαστικά της ζητήματα δεν είναι ικανές για παραγωγή δεδικασμένου και άρα ούτε και για αναγνώριση των εν λόγω μεμονωμένων στοιχείων, γιατί πρέπει να προστεθούν και άλλα γεγονότα για την οριστική απόφαση επί της όλης έννομης σχέσης (ΑΠ 941/1997, δημ. ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ). Μεμονωμένα δηλαδή στοιχεία της έννομης σχέσης ή προδικαστικά αυτής στοιχεία ή γυμνά πραγματικά γεγονότα δεν μπορούν να καταστούν αντικείμενο αναγνωριστικής αγωγής (ΑΠ 1154/2019, ΑΠ 736/2019, ΑΠ 134/2015, ΑΠ 224/2007, δημ. ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ). Και τούτο διότι, όταν η έννομη σχέση είναι ατελής, δεν θεμελιώνεται η ανάγκη παροχής έννομης προστασίας (έννομο συμφέρον), αφού δεν εξυπηρετείται ο σκοπός του νόμου, ήτοι η διαλεύκανση (αυθεντική βεβαίωση) με την προκαλούμενη με την αγωγή αυτή δικαστική απόφαση της αμφισβητούμενης ύπαρξης ή ανυπαρξίας

της έννομης σχέσης (ΑΠ 1272/1995, δημ. ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ), η άρση της σχετικής αβεβαιότητας και η αποτροπή παρουσών ή μελλουσών εν σχέσει με αυτή δικαστικών διενέξεων.

III. Η διάταξη του άρθρου 4 παρ. 1 του Συντάγματος που ορίζει ότι οι Έλληνες είναι ίσοι ενώπιον του νόμου καθιερώνει όχι μόνο την ισότητα των Ελλήνων έναντι του νόμου, αλλά και την ισότητα του νόμου έναντι αυτών και συνεπώς δεσμεύει τον κοινό νομοθέτη, όταν πρόκειται να ρυθμίσει ουσιαστικά όμοια πράγματα, σχέσεις ή καταστάσεις και κατηγορίες προσώπων, να μη μεταχειρίζεται κατά τρόπο ανόμοιο της περιπτώσεις αυτές, εισάγοντας εξαιρέσεις και κάνοντας διακρίσεις, εκτός αν αυτό επιβάλλεται από λόγους κοινωνικούς ή δημόσιου συμφέροντος, η συνδρομή των οποίων είτε διαφοροποιεί την κατηγορία των προσώπων ή των πραγμάτων στα οποία αφορά, είτε καθιστά καταχρηστική και άρα αντίθετη στο άρθρο 25 παρ. 3 του Συντάγματος την άσκηση του εκ της ισονομίας ατομικού δικαιώματος στη συγκεκριμένη περίπτωση (ΑΠ 1111/2003 ΕΛΛΔνη 2005.143, ΑΠ 1186/2001 ΕΛΔ 43.750, ΑΠ 1166/1998 ΔΕΝ 54.581, ΑΠ 1745/1998 ΔΕΝ 55.545, ΕφΑθ 1896/2007 ΔΕΕ 2007.989, δημ. ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ, ΜΠρΑθ 363/2010, δημ. ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ). Επομένως, αν γίνει με νόμο δικαιολογημένη ειδική ρύθμιση για μία κατηγορία προσώπων και αποκλεισθεί με αδικαιολόγητη δυσμενή διάκριση από τη ρύθμιση αυτή μια άλλη κατηγορία προσώπων, για την οποία συντρέχει ο ίδιος δικαιολογητικός λόγος ευνοϊκής μεταχειρίσεως, η διάταξη που εισάγει τη δυσμενή αυτή διάκριση είναι ανίσχυρη ως αντισυνταγματική. Προς αποκατάσταση δε της συνταγματικά επιβαλλόμενης ισότητας, πρέπει να εφαρμοσθεί η διάταξη που ισχύει για την κατηγορία υπέρ της οποίας θεσπίστηκε η ειδική ρύθμιση και σε εκείνη την κατηγορία προσώπων, σε βάρος των οποίων έγινε η δυσμενής διάκριση, διότι μόνο με τον τρόπο αυτό αίρεται η κατάσταση που δημιουργήθηκε από την παραβίαση της ανωτέρω αρχής (ΟΛΑΠ 537/1983, 5/1987, 17/1997 ΕΛΛΔνη 43.750, ΑΠ 929/2008 Α'δημ. ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ, ΝοΒ 2008.2437, ΑΠ 931/200 Α'δημ. ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ).

IV. Από το συνδυασμό των διατάξεων των άρθρων 648 επομ. ΑΚ και 6 Ν. 765/1943, που κυρώθηκε με την 324/1946 ΠΥΣ και διατηρήθηκε σε ισχύ με το άρθρο 38 ΕισΝΑΚ, προκύπτει ότι σύμβαση εξαρτημένης εργασίας, στην οποία και μόνον εφαρμόζονται οι διατάξεις του εργατικού δικαίου, υπάρχει, όταν οι συμβαλλόμενοι αποβλέπουν στην παροχή της εργασίας του μισθωτού για ορισμένο ή αόριστο χρόνο με μισθό, ανεξαρτήτως του τρόπου με τον οποίο καθορίζεται και καταβάλλεται αυτός, χωρίς ευθύνη του μισθωτού για την επίτευξη ορισμένου αποτελέσματος, και, ακόμη, όταν ο μισθωτός τελεί σε εξάρτηση από τον εργοδότη του, η οποία εκδηλώνεται με το δικαίωμα του τελευταίου να ασκεί έλεγχο και εποπτεία ως προς τον τρόπο, τον τόπο

και τον χρόνο παροχής της εργασίας και την επιμελή εκτέλεσή της και με την υποχρέωση του πρώτου να συμμορφώνεται στις αναγκαίες εντολές ή οδηγίες του εργοδότη (ΑΠ 1684/2007, ΑΠ 964/2007, ΑΠ 445/2007, δημ. ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ). Εκείνο που διακρίνει την εξαρτημένη εργασία είναι η ιδιαίτερη ποιότητα της δέσμευσης και εξάρτησης, η οποία έχει για τον υποβαλλόμενο σ' αυτή εργαζόμενο συνέπειες, που καθιστούν απαραίτητη την ιδιαίτερη ρύθμιση της σχέσεώς του με τον εργοδότη και δικαιολογούν την ειδική προστασία του από το εργατικό δίκαιο (ΟΛΑΠ 28/2005, δημ. ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ), αφορά δε κυρίως το εργατοϋπαλληλικό προσωπικό. Περαιτέρω, από το συνδυασμό των διατάξεων των άρθρων 648 και 669 ΑΚ προκύπτει ότι σχέση εργασίας αορίστου χρόνου υπάρχει, όταν οι συμβαλλόμενοι δεν έχουν συμφωνήσει ορισμένη διάρκεια για την παροχή της εργασίας, ούτε η χρονική αυτή διάρκεια συνάγεται από το είδος και το σκοπό της εργασίας. Αντίθετα, η σύμβαση εργασίας είναι ορισμένου χρόνου, όταν συνομολογείται η διάρκεια αυτής μέχρι ορισμένου χρονικού σημείου ή μέχρι την επέλευση ορισμένου μέλλοντος και βέβαιου γεγονότος ή την εκτέλεση ορισμένου έργου, μετά την περάτωση του οποίου ή την επέλευση του βέβαιου γεγονότος ή του χρονικού σημείου παύει να ισχύει αυτοδικαίως. Επομένως, η διάρκεια της σύμβασης εργασίας ορισμένου χρόνου είναι σαφώς καθορισμένη, είτε γιατί συμφωνήθηκε ρητά ή σιωπηρά είτε γιατί προκύπτει από το είδος και το σκοπό της σύμβασης εργασίας. Χαρακτηριστικό της σύμβασης εργασίας ορισμένου χρόνου είναι ότι τα μέρη γνωρίζουν επακριβώς το χρονικό σημείο της λήξης της. Η σύμβαση αυτή παύει αυτοδικαίως, σύμφωνα με το άρθρο 669 παρ. 1 ΑΚ, όταν λήξει ο χρόνος για τον οποίο συνομολογήθηκε, χωρίς να χρειάζεται καταγγελία της και καταβολή αποζημίωσης. Ο χαρακτηρισμός ορισμένης σχέσεως, κατά την έννοια που προαναφέρθηκε και που δεν αφορά μόνο το χαρακτηρισμό της ως εξαρτημένης ή ανεξάρτητης εργασίας ή έργου αλλά και το χαρακτηρισμό της ως ορισμένου ή αορίστου χρόνου, δεν εξαρτάται από το χαρακτηρισμό που δίνουν σε αυτήν οι δικαιοπράκτούντες ή ο νόμος (ή ο έχων ισχύ νόμου κανονισμός), διότι ο χαρακτηρισμός αυτός, ως κατ' εξοχήν έργο της δικαιοδοτικής λειτουργίας, όπως οριοθετείται από τις διατάξεις των άρθρ. 26 παρ. 3 και 87 παρ. 2 του Συντάγματος, ανήκει στο δικαστήριο, το οποίο, αξιολογώντας τα πραγματικά περιστατικά που εκτίθενται στο δικόγραφο της αγωγής και εφόσον στη συνέχεια προκύψουν και κατά την αποδεικτική διαδικασία, προσδίδει τον ακριβή (ορθό) νομικό χαρακτηρισμό στη σύμβαση, ερμηνεύοντας το περιεχόμενό της, όπως απαιτούν η καλή πίστη και τα συναλλακτικά ήθη και οι περιστάσεις, υπό τις οποίες έχει συναφθεί η σύμβαση (ΟΛΑΠ 19/2007, δημ. ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ, ΟΛΑΠ 18/2006 Αρμ. 2007.304, ΑΠ 694/2014, δημ. ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ, ΑΠ 905/2012 ΝοΒ 2013.392). Η δυνατότητα του ορθού χαρακτηρισμού από το δικαστήριο της έννομης σχέσης ως σύμβασης εξαρτημένης ή

ανεξάρτητης εργασίας, ορισμένου ή αορίστου χρόνου, δεν αποκλείεται στις εργασιακές σχέσεις του Δημοσίου και του ευρύτερου δημόσιου τομέα (ΟΛΑΠ 18/2006 και 20/2007, δημ. ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ), αφορά δε το διοικητικό και εργατοτεχνικό προσωπικό με σχέση ιδιωτικού δικαίου, το οποίο εμπίπτει στον έλεγχο του Α.Σ.Ε.Π.. Περαιτέρω, με την κοινοτική οδηγία 1999/70/Ε.Κ., που εκδόθηκε από το Συμβούλιο της Ε.Ε. στις 28.06.1999, ύστερα από τη συμφωνία - πλαίσιο την οποία συνήψαν στις 18.03.1999 οι διεπαγγελματικές οργανώσεις γενικού χαρακτήρα CES, UNICH και CEEP (κωδ. ΕΕΔ 59.186 επ.), καταλαμβάνει και το δημόσιο τομέα και εφαρμόζεται σε όλους τους εργαζόμενους με διαδοχικές συμβάσεις ορισμένου χρόνου, σε κάθε περίπτωση που υποκρύπτεται σύμβαση εξαρτημένης εργασίας, καθορίζονται ως βασικοί στόχοι: α) η αποφυγή δυσμενών διακρίσεων εις βάρος των εργαζομένων ορισμένου χρόνου, αναφορικά με τις συνθήκες απασχόλησης, την προϋπηρεσία κ.λ.π. (ρήτρα 4) και β) η λήψη μέτρων από τα κράτη - μέλη για την αποφυγή καταχρήσεων κατά τη σύναψη διαδοχικών συμβάσεων ή σχέσεων εργασίας ορισμένου χρόνου (ρήτρα 5), με τη θέσπιση κανόνων που καθορίζουν αντικειμενικούς λόγους που να δικαιολογούν την ανανέωση τέτοιων διαδοχικών συμβάσεων, τη μέγιστη συνολική διάρκειά τους, τον αριθμό των ανανεώσεων και τον, ύστερα από διαβουλεύσεις με τους κοινωνικούς εταίρους, προσδιορισμό, όταν χρειάζεται, των συνθηκών υπό τις οποίες οι συμβάσεις ή σχέσεις εργασίας ορισμένου χρόνου θεωρούνται "διαδοχικές" και χαρακτηρίζονται ως συμβάσεις ή σχέσεις αορίστου χρόνου. (ΟΛΑΠ 18/2006, δημ. ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ). Η ρήτρα 4 της συμφωνίας-πλαισίου με τίτλο "Αρχή της μη διάκρισης" προβλέπει στο σημείο της 1: «Όσον αφορά τις συνθήκες απασχόλησης, οι εργαζόμενοι ορισμένου χρόνου δεν πρέπει να αντιμετωπίζονται δυσμενώς σε σχέση με τους αντίστοιχους εργαζομένους αορίστου χρόνου μόνο επειδή έχουν σύμβαση ή σχέση εργασίας ορισμένου χρόνου, εκτός αν αυτό δικαιολογείται από αντικειμενικούς λόγους». Η ρήτρα 4 σημείο 1 της συμφωνίας-πλαισίου απαγορεύει, γενικώς και απεριφράστως, οποιαδήποτε μη αντικειμενικώς δικαιολογημένη διαφορετική μεταχείριση των εργαζομένων με σύμβαση εργασίας ορισμένου χρόνου, όσον αφορά τους όρους απασχολήσεως. Έτσι, το περιεχόμενό της είναι αρκούντως ακριβές, ώστε να μπορούν να την επικαλεστούν οι ιδιώτες και να την εφαρμόσει το δικαστήριο. Εξάλλου, η απερίφραστη απαγόρευση την οποία επιβάλλει η ρήτρα 4 σημείο 1 της συμφωνίας - πλαισίου δεν απαιτεί την έκδοση άλλης πράξεως των θεσμικών οργάνων της Ένωσης, ενώ ουδόλως παρέχεται στα κράτη μέλη η ευχέρεια, κατά τη μεταφορά της ως άνω διατάξεως στο εσωτερικό δίκαιο, να εξαρτήσουν από προϋποθέσεις ή να περιορίσουν την έκταση της απαγορεύσεως που επιβάλλει όσον αφορά τις συνθήκες

απασχολήσεως (απόφαση της 22ας Απριλίου 2010, C-486/08, ... σκέψη 24, βλ. Απόφαση της 22.10.2010, συν. υποθέσεις C444/09 και C-456/09 ..., ...). Υπενθυμίζεται ότι, βάσει της ρήτρας 1 στοιχείο α της συμφωνίας - πλαισίου, ένας από τους σκοπούς της είναι η βελτίωση της ποιότητας της εργασίας ορισμένου χρόνου με τη διασφάλιση της εφαρμογής της αρχής της απαγορεύσεως των διακρίσεων. Ομοίως, η συμφωνία-πλαίσιο, όπως διευκρινίζεται στο τρίτο εδάφιο του προοιμίου της, «*αναδεικνύει τη βούληση των κοινωνικών εταίρων να θεσπίσουν ένα γενικό πλαίσιο για τη διασφάλιση της ίσης μεταχείρισης των εργαζομένων με συμβάσεις ορισμένου χρόνου, προστατεύοντάς τους από τις διακρίσεις*». Η αιτιολογική σκέψη 14 της οδηγίας 1999/70 επισημαίνει συναφώς ότι σκοπός της συμφωνίας-πλαισίου είναι, μεταξύ άλλων, η βελτίωση της ποιότητας της εργασίας ορισμένου χρόνου διά του καθορισμού ελάχιστων προδιαγραφών που θα διασφαλίζουν την εφαρμογή της αρχής της απαγορεύσεως των διακρίσεων. Κατόπιν αυτών, σκοπός της ρήτρας 4 της συμφωνίας - πλαισίου είναι να εφαρμόσει την εν λόγω αρχή στους εργαζομένους με σχέση εργασίας ορισμένου χρόνου, ώστε να εμποδίσει να χρησιμοποιηθεί μια τέτοια σχέση εργασίας από τον εργοδότη προκειμένου να στερήσει από τους εργαζομένους αυτούς δικαιώματα που αναγνωρίζονται στους εργαζομένους αορίστου χρόνου. Επομένως, δεδομένων των επιδιωκόμενων από τη συμφωνία-πλαίσιο σκοπών, η ρήτρα της 4 πρέπει να νοηθεί ως έκφραση μιας αρχής του κοινωνικού δικαίου της Ένωσης η οποία δεν μπορεί να ερμηνεύεται συσταλτικά (βλ. υπ αυτήν την έννοια, αποφάσεις της 13ης Σεπτεμβρίου 2007, ..., C-307/05, σκέψη 38- της 22ας Δεκεμβρίου 2010, ... και ... , C-444/09 και C-456/09, EIJ:C:2010:819, σκέψη 49- διατάξεις της 18ης Μαρτίου 2011). Ενόψει της ρήτρας 4 της ως άνω Οδηγίας, απαγορεύεται η διάκριση των εργαζομένων ορισμένου χρόνου έναντι των αντιστοίχων αορίστου χρόνου, ιδιωτικού και δημοσίου, και στο πεδίο των αμοιβών, παροχών και δικαιωμάτων. Οποιαδήποτε διάκριση των εργαζομένων ορισμένου χρόνου έναντι των αντιστοίχων αορίστου χρόνου στο πεδίο των αμοιβών, παροχών και δικαιωμάτων, συνδεόμενη με το γεγονός ότι απασχολούνται με σχέσεις εργασίας ορισμένου χρόνου ή με στοιχεία που βρίσκονται σε συνάρτηση, δηλαδή που είναι σύμφυτα προς το γεγονός αυτό (για παράδειγμα διαφορετική διαδικασία πρόσληψης, διαφορετικές συνθήκες υπηρεσιακής εξέλιξης, έλλειψη "μονιμότητας", διαφορετικές συνθήκες λύσης της εργασιακής σχέσης κλπ) αντίκειται ευθέως στη ρήτρα 4 της συμφωνίας- πλαισίου (Απόφαση ΔΕΚ της 17.05.1990 στην υπόθεση C262/1988, ..., Συλλ. 1990. Σ. 1-1889, Απόφαση ΔΕΚ της 30ης Μαρτίου 2000 στην υπόθεση C- 236/1998, ..., Συλλ. 2000, σ. 1-2189 σκέψη 43, Απόφαση ΔΕΚ της 6ης Απριλίου 2000 στην υπόθεση C-226/1998, ..., Συλλ 2000, σ I-2447 σκέψη 31, Απόφαση ΔΕΚ της 26 Ιουνίου 2001 στην υπόθεση C-381/1999, ...,

Συλλ 2001 σ. Ι 4961, Απόφαση ΔΕΚ της 27ης Μαΐου 2004 στην υπόθεση C-285/02/ ...,φ Συλλ 2004 σ. Ι-5861, Απόφαση ΔΕΚ της 14 Σεπτεμβρίου 2016 στην υπόθεση Στην υπόθεση C-596/14, ΑΠ 1643/2017, δημ. ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ). Από τη νομολογία του ΔΕΚ καθίσταται σαφές ότι η ρήτρα 4 σημείο 1 της συμφωνίας-πλαίσιου απαγορεύει να αντιμετωπίζονται, όσον αφορά τις συνθήκες απασχόλησης, οι εργαζόμενοι ορισμένου χρόνου δυσμενώς σε σχέση με τους αντίστοιχους εργαζομένους αορίστου χρόνου απλώς και μόνο διότι έχουν σύμβαση ή σχέση εργασίας ορισμένου χρόνου, εκτός αν αυτό δικαιολογείται από αντικειμενικούς λόγους. Η επίκληση απλώς και μόνον του προσωρινού χαρακτήρα της απασχολήσεως του προσωπικού της δημόσιας διοίκησης δεν ανταποκρίνεται στις άνω απαιτήσεις της Οδηγίας γενικά και της ρήτρας 4 συγκεκριμένα και, επομένως, δεν δύναται να αποτελέσει « αντικειμενικό λόγο» κατά την έννοια της ρήτρας 4, σημεία 1 και / ή 4 της συμφωνίας - πλαισίου. Πράγματι, εάν γινόταν δεκτό ότι απλώς και μόνον ο προσωρινός χαρακτήρας της σχέσεως εργασίας αρκεί για τη δικαιολόγηση της διαφορετικής μεταχείρισεως μεταξύ εργαζομένων με σχέση ορισμένου χρόνου και εργαζομένων με σχέση αορίστου χρόνου, οι σκοποί της οδηγίας 1999/70 και της συμφωνίας πλαισίου θα καθίσταντο κενοί περιεχομένου και θα διαιωνιζόταν μια κατάσταση δυσμενής για τους εργαζομένους με σχέση ορισμένου. Επισημαίνεται ότι οι χρηματοοικονομικοί λόγοι, αν και ενδέχεται να αποτελούν το έρεισμα των επιλογών κοινωνικής πολιτικής ενός κράτους - μέλους και να επηρεάζουν τη φύση ή την έκταση των μέτρων κοινωνικής προστασίας που επιθυμεί να θεσπίσει το κράτος αυτό, δεν συνιστούν πάντως από μόνοι τους σκοπό κοινωνικής πολιτικής που μπορεί να δικαιολογήσει διακρίσεις (Απόφαση ΔΕΚ της 22 Νοεμβρίου 2005 στην υπόθεση , Συλλ. 2005 σ. Ι-1789). Τονίζεται, επίσης, ότι δεν μπορεί να θεωρηθεί αντικειμενικός λόγος διάκρισης η αρχή εξοικονόμησης προσωπικού, καθώς ανάγεται σε δημοσιονομικούς λόγους οι οποίοι δεν μπορούν να αποτελούν δικαιολογητικό λόγο για διακρίσεις (βλ. Απόφαση ΔΕΕ της 22 Απριλίου 2010 στην υπόθεση C-486/08, οπ, βλ επίσης απόφαση ΔΕΚ της 10ης Μαρτίου 2005 στην υπόθεση C196/02, Συλλ 2005 σ Ι-1789). Άλλο τέτοιο κριτήριο είναι η ύπαρξη γενικού και αφηρημένου κανόνα δικαίου, ότι δηλαδή δεν μπορεί να συνιστά αντικειμενικό λόγο το γεγονός ότι η δυσμενέστερη μεταχείριση των εργαζομένων ορισμένου χρόνου προβλέπεται από γενικό και αφηρημένο εθνικό κανόνα δικαίου, όπως είναι ο νόμος, ή η συλλογική σύμβαση εργασίας (βλ. και Δ. Ζερδελή, ό.π. (υποσ. 9), § 14, VI, αρ. περ. 46, κατά τον οποίο τα μέρη της συλλογικής σύμβασης δεσμεύονται από την απαγόρευση διακρίσεων και κατά τον προσδιορισμό του προσωπικού πεδίου ισχύος της συλλογικής σύμβασης). Ο εκ του νόμου ή από τα μέρη νομικός χαρακτηρισμός της σύμβασης ως σύμβασης μίσθωσης

έργου, μαθητείας κ.λπ., ενώ υποκρύπτεται εξαρτημένη εργασία, ομοίως δεν μπορεί να αποτελέσει αντικειμενικό λόγω επιτρεπτής διάκρισης, καθώς κάτι τέτοιο θα ερχόταν σε ευθεία σύγκρουση με τον σκοπό και τις προϋποθέσεις εφαρμογής της ρήτρας 4 της συμφωνίας-πλαisiού. Δικαιολογητικό λόγο για τη στέρηση ορισμένης παροχής ή δικαιώματος από τους εργαζομένους ορισμένου χρόνου δεν μπορεί να αποτελέσει ούτε ο τρόπος λύσης των συμβάσεων (καθώς ο κύριος - ο κατά κανόνα - τρόπος λήξης των συμβάσεων ορισμένου χρόνου, που συνδέεται άρρηκτα με τη φύση τους, είναι η πάροδος της προκαθορισμένης διάρκειάς τους, ενώ ο συνήθης τρόπος λύσης των συμβάσεων αορίστου χρόνου είναι η καταγγελία). Αντικειμενικό λόγο κατά την έννοια της ρήτρας 4 της συμφωνίας-πλαisiού δεν μπορεί να αποτελέσει το γεγονός ότι οι εργαζόμενοι ορισμένου χρόνου καλύπτουν με την εργασία τους πάγιες και διαρκείς ανάγκες, ανάγκες δηλαδή μη συμβατές με τη σύναψη σύμβασης εργασίας ορισμένου χρόνου, αφού τούτο μάλλον στο αντίθετο συμπέρασμα οδηγεί, ήτοι στην επιβεβλημένη ίση μεταχείριση με τους εργαζομένους αορίστου χρόνου. Ούτε φυσικά μπορεί να αποτελέσει αντικειμενικό λόγο διάκρισης το γεγονός ότι οι εργαζόμενοι ορισμένου χρόνου τελούν σε γνώση της κάλυψης πάγιων και διαρκών αναγκών με τις συμβάσεις τους. Ήδη μάλιστα το Δ.Ε.Ε. έκρινε ότι, σε περίπτωση καταχρηστικής χρησιμοποίησης εκ μέρους εργοδότη που υπάγεται στον δημόσιο τομέα διαδοχικών σχέσεων εργασίας ορισμένου χρόνου, η συγκατάθεση του θιγόμενου εργαζομένου για την ίδρυση και/ή την ανανέωση των σχέσεων αυτών εργασίας δεν αίρει, από την άποψη αυτή, την καταχρηστικότητα της συμπεριφοράς του εργοδότη, ώστε να μην εφαρμοστεί στην περίπτωση αυτού του εργαζομένου η συμφωνία-πλαίσιο (Βλ. απόφαση Δ.Ε.Ε. 19.3.2020, C-103/18 και C-429/18, ..., σκ. 116). Στα κριτήρια που μπορούν να αποτελέσουν αντικειμενικό λόγο που να δικαιολογεί τη διαφορετική αντιμετώπιση και δη τη δυσμενέστερη μεταχείριση των εργαζομένων ορισμένου χρόνου, συγκαταλέγονται : (α) ο σκοπός της παροχής, όταν δηλαδή ο εργοδότης δίδει ανταμοιβή σε συγκεκριμένους εργαζομένους για παρασχεθείσα από αυτούς εργασία ή ως ανταμοιβή για την αφοσίωσή τους στην επιχείρηση (φυσικά, αυτό αποτελεί γενική εξαίρεση από την αρχή της αρχής της ισότητας και της ίσης μεταχείρισης). (β) οι διαφορετικές συνθήκες απασχόλησης και η διαφορετική προσωπική κατάσταση των εργαζομένων, δηλαδή η μη απασχόληση των εργαζομένων υπό τις ίδιες ή ανάλογες συνθήκες ή το γεγονός ότι δεν βρίσκονται στην ίδια ή ανάλογη προσωπική κατάσταση, με ουσιωδέστερη διαφοροποίηση να υφίσταται όταν υπάρχει αποδεδειγμένα επαγγελματική εκπαίδευση που έχουν περάσει οι εργαζόμενοι αορίστου χρόνου μόνο και όχι οι ορισμένου χρόνου (χαρακτηριστική περίπτωση οι μόνιμοι πυροσβέστες σε σχέση με τους εποχικούς). (γ) Υπό προϋποθέσεις, τυχόν σκοπός μισθολογικής ή κοινωνικής πολιτικής, όπως η

επιβράβευση της επαγγελματικής εμπειρίας που έχει αποκτηθεί στον οικείο φορέα απασχόλησης. Ωστόσο, στον κατ' αρχήν αποδεκτό αντικειμενικό λόγο της επιδίωξης ενός θεμιτού σκοπού κοινωνικής πολιτικής εκ μέρους κάποιου κράτους-μέλους δεν συγκαταλέγεται η αρχή της εξοικονόμησης προσωπικού (Βλ. απόφαση Δ.Ε.Ε. C-486/08, ..., ό.π., σκ. 46.), όπως ήδη παραπάνω αναφέρθηκε. (δ) Η αποφυγή αντίστροφων δυσμενών διακρίσεων σε βάρος των εργαζομένων αορίστου χρόνου. (ε) Όταν η πρόσληψη γίνεται κατόπιν ευδόκιμης συμμετοχής σε θεσμοθετημένη διαδικασία επιλογής. Γίνεται δεκτό ότι ορισμένες διαφορές σχετικά με τη διαδικασία πρόσληψης μεταξύ του προσωρινού προσωπικού και των τακτικών δημοσίων υπαλλήλων, τα απαιτούμενα προσόντα και τη φύση των εκτελούμενων από αυτούς καθηκόντων μπορούν, κατ' αρχήν, να δικαιολογηθούν διαφορετική μεταχείριση όσον αφορά τους όρους απασχόλησής τους. Συνεπώς, δεν ανταποκρίνονται στις παραπάνω απαιτήσεις και, κατ' αποτέλεσμα, δεν μπορούν να δικαιολογηθούν από το γεγονός και μόνο ότι υφίστανται διαφορές στην πρόσληψη των δύο κατηγοριών εργαζομένων, ρυθμίσεις ή μέτρα που εισάγουν δυσμενέστερη μεταχείριση των εργαζομένων ορισμένου χρόνου, αν αυτά έχουν καθοριστεί γενικά και αφηρημένα (βλ. ανωτέρω σχετικά με το γενικό και αφηρημένο κανόνα δικαίου που δεν αποτελεί αντικειμενικό λόγο), χωρίς να λαμβάνουν υπόψη την ιδιαίτερη φύση των ασκούμενων καθηκόντων και τα εγγενή χαρακτηριστικά τους. Με το δεδομένο αυτό, κρίθηκε ότι προϋπόθεση η οποία έχει καθοριστεί γενικώς και αφηρημένως και κατά την οποία ένα πρόσωπο πρέπει να διαθέτει την ιδιότητα του δημοσίου υπαλλήλου προκειμένου να απολαύει ενός όρου απασχόλησης, χωρίς να λαμβάνονται υπόψη, μεταξύ άλλων, η ιδιαίτερη φύση των ασκούμενων καθηκόντων και τα εγγενή χαρακτηριστικά τους, παραβιάζει τις παραπάνω επιταγές και συνεπώς δεν μπορεί να αποτελέσει αντικειμενικό λόγο διάκρισης. Επομένως, το δημόσιο συμφέρον που συνδέεται με τον τρόπο πρόσληψης στη Δημόσια Διοίκηση δεν μπορεί αφ' εαυτού να δικαιολογήσει διαφορετική μεταχείριση. Προκειμένου να είναι δικαιολογημένη η διακριτική μεταχείριση ως προς ένα δικαίωμα ή παροχή που αναγνωρίζεται μόνο υπέρ των απασχολούμενων υπό συνθήκες μονιμότητας ή με συμβάσεις αορίστου χρόνου, πρέπει αυτή να συναρτάται όχι μόνο με το γεγονός ότι αυτοί κατέλαβαν τη θέση απασχόλησής τους κατόπιν ορισμένης νόμιμης διαδικασίας επιλογής (ΑΠ 372/2018, δημ. ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ. ΑΠ 373/2018 ΕΕργΔ 2018, 420 με παρατηρήσεις Δ. Λέντζη, ΕΕργΔ 2018, 412 επ, ΑΠ 712/2018, δημ. ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ), η οποία δεν τηρήθηκε για τους για ορισμένο χρόνο απασχολούμενους εργαζομένους που ζητούν την εξίσωση, αλλά και με το γεγονός ότι τα ιδιαίτερα προσόντα και δεξιότητες που η θεσμοθετημένη νόμιμη διαδικασία επιλογής για πρόσληψη υπό συνθήκες

μονιμότητας ή αορίστου χρόνου απαιτούσε είναι πράγματι απαραίτητα και αξιοποιούνται για την εκτέλεση των καθηκόντων που συναρτώνται με τη θέση αυτή, με αποτέλεσμα η παρεχόμενη εκ μέρους των εργαζομένων αορίστου χρόνου εργασία να είναι ποιοτικά ανώτερη. Πρέπει, δηλαδή, τα εγγενή χαρακτηριστικά της ιδιότητας των δημοσίων υπαλλήλων να έχουν πράγματι καθοριστική σημασία για την απονομή ορισμένου δικαιώματος ή παροχής μόνο σε αυτούς. Σε κάθε άλλη περίπτωση επίκλησης διαφορών στην πρόσληψη μεταξύ (μονίμων) δημοσίων υπαλλήλων και εκτάκτων, αναπληρωτών, μετακλητών ή συμβασιούχων υπαλλήλων, προκειμένου για τη δικαιολόγηση της διαφορετικής μεταχείρισης των τελευταίων, δεν πληρούται η ανάγκη της διαφάνειας στην οποία υποχρεούνται τα κράτη-μέλη κατά την άσκηση της διακριτικής τους ευχέρειας αναφορικά με τη θέσπιση προϋποθέσεων για την κατάληψη μόνιμων δημόσιων θέσεων. Προς ενσωμάτωση των σχετικών προβλέψεων στην ελληνική έννομη τάξη, στο άρθρο 4 παρ. 1 π.δ. 81/2003 («Ρυθμίσεις για τους εργαζομένους με συμβάσεις ορισμένου χρόνου») ορίζεται ότι, *«κατ' εξαίρεση, επιτρέπεται διαφορετική αντιμετώπιση, οσάκις συντρέχουν αντικειμενικοί λόγοι, οι οποίοι την δικαιολογούν»*, ενώ ταυτόσημη επί της ουσίας είναι και η διατύπωση του άρθρου 4 π.δ. 164/2004 («Ρυθμίσεις για τους εργαζομένους με συμβάσεις ορισμένου χρόνου στο δημόσιο τομέα»), κατά το οποίο *«κατ' εξαίρεση και μόνον επιτρέπεται διαφορετική αντιμετώπιση κάθε φορά που συντρέχουν αντικειμενικοί λόγοι, οι οποίοι την δικαιολογούν»*. Από τη γραμματική ερμηνεία των παραπάνω νομοθετικών κειμένων συνάγεται ότι, σε αντίθεση με τη γενική αρχή της ισότητας και της ίσης μεταχείρισης, από τη σκοπιά της ρήτρας 4 της συμφωνίας-πλαισίου δεν ενδιαφέρει μια οποιαδήποτε άνιση μεταχείριση, αλλά μόνον εκείνη που οφείλεται στην απασχόληση υπό τον συγκεκριμένο τύπο εργασιακής σχέσης. Η δυσμενής μεταχείριση των εργαζομένων ορισμένου χρόνου είναι, λοιπόν, ανεπίτρεπτη εφόσον δεν υφίσταται αντικειμενική προς τούτο δικαιολόγηση. Η ερμηνεία δε της έννοιας του αντικειμενικού λόγου πρέπει εν πάση περιπτώσει να γίνεται κατά τέτοιον τρόπο, ώστε να διασφαλίζεται η αποτελεσματικότητα της συμφωνίας-πλαισίου αναφορικά με τη βελτίωση της ποιότητας της εργασίας ορισμένου χρόνου και την αποφυγή διακρίσεων (Πρβλ. Δ. Ζερδελή, Ζητήματα ερμηνείας του ευρωπαϊκού εργατικού δικαίου, ΕΕργΔ 2018, 129 επ.). Ακολουθώντας την ανωτέρω ερμηνεία και εφαρμόζοντάς την σε περίπτωση «συμβασιούχων» του ευρύτερου δημοσίου τομέα ιδίως αναφορικά με παροχές μισθολογικής φύσεως που χορηγούνταν μόνο σε «μονίμους», το Ανώτατο Ακυρωτικό (ΑΠ 1643/2017, δημ. ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ) έκρινε ότι σε καμία περίπτωση δεν μπορεί να θεωρηθεί ως δικαιολογητικός της διάκρισης λόγος ο χαρακτηρισμός αυτός καθ' εαυτόν της σχέσης ως ορισμένου χρόνου, ούτε και ο "εκ του νόμου" ειδικότερος χαρακτηρισμός της ενδεχομένως ως

σύμβασης "μίσθωσης έργου" κ.λ.π., ενώ υποκρύπτεται εξαρτημένη εργασία, αφού κάτι τέτοιο θα ερχόταν σε ευθεία σύγκρουση με τον σκοπό και το πεδίο εφαρμογής της ρήτρας 4 της συμφωνίας-πλαisiού. Κατά την ίδια έννοια, δεν μπορούν κατ αρχήν να θεωρηθούν ως δικαιολογητικά της διάκρισης στοιχεία που είναι σύμφυτα με τη σύναψη τέτοιας σχέσης π.χ. η κατά κανόνα διαφορετική διαδικασία πρόσληψης των εργαζομένων ορισμένου χρόνου σε σχέση με τους εργαζομένους ορισμένου χρόνου, οι διαφορετικές συνθήκες εξέλιξης η έλλειψη "μονιμότητας" αλλά μόνο η εργασία καθ' εαυτήν, η φύση των καθηκόντων, οι συνθήκες παροχής της εργασίας, η αξία της κ.λπ. Εξάλλου, όπως ήδη αναφέρθηκε, ο χρόνος και ο τρόπος / διαδικασία πρόσληψης των εργαζομένων δεν αποτελούν λόγο απόκλισης ούτε καν από τη γενική αρχή της ίσης μεταχείρισής των εργαζομένων. Για την εφαρμογή της ρήτρας 4 της συμφωνίας-πλαisiού, απαιτείται οι εργαζόμενοι να τελούν απλώς σε συγκρίσιμη κατάσταση, γεγονός που, όπως επιβάλλει η ρήτρα 3 σημείο 2 της συμφωνίας - πλαisiού, κρίνεται με βάση τη φύση των εκτελούμενων από αυτούς καθηκόντων, την κατάρτιση των εργαζομένων και τους όρους παροχής της εργασίας. Επομένως, αποκλειστικά με βάση τα παραπάνω στοιχεία - και όχι με βάση το αν οι εργαζόμενοι ανήκουν στην ίδια ή σε διακριτή κατηγορία - θα κριθεί η συνδρομή συγκρισιμότητας, η οποία και μόνο αρκεί για την εφαρμογή της απαγόρευσης διακρίσεων σε βάρος των εργαζομένων ορισμένου χρόνου. Η απουσία συγκρισιμότητας καθιστά αλυσιτελή την εξέταση συνδρομής αντικειμενικού λόγου δικαιολογητικού της διακριτικής μεταχείρισης, καθώς δεν μπορεί να αξιωθεί η ίση μεταχείριση εργαζομένων ορισμένου και αορίστου χρόνου με βάση τη ρήτρα 4 της συμφωνίας-πλαisiού. Σύμφωνα με τα ανωτέρω λόγοι ικανοί να δικαιολογήσουν τη διακριτική μεταχείριση μπορούν να συντρέχουν μόνο σε εξαιρετικές περιπτώσεις και υπό αυστηρούς όρους. Συνεπώς, η έννοια του αντικειμενικού λόγου πρέπει να ερμηνεύεται με ιδιαίτερη φειδώ και πάντως συσταλτικά, καθώς η κατάφαση της συνδρομής αντικειμενικού λόγου καθιστά τελικά ανεκτή τη δυσμενέστερη μεταχείριση των εργαζομένων ορισμένου χρόνου (ΕφΑθ 1438/2023, δημ. ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ).

Υ. Σύμφωνα με το άρθρο 18 του ν. 4310/2014, «1. Το προσωπικό των ερευνητικών κέντρων και των ινστιτούτων τους του άρθρου 13α διορίζεται ή προσλαμβάνεται με σχέση εργασίας δημοσίου δικαίου ή ιδιωτικού δικαίου, ορισμένου ή αορίστου χρόνου, σύμφωνα με τις κείμενες διατάξεις και διακρίνεται σε ερευνητικό (ερευνητές, ειδικοί λειτουργικοί επιστήμονες), ειδικό επιστημονικό - τεχνικό, τεχνικό, διοικητικό και βοηθητικό. Το ερευνητικό προσωπικό των ερευνητικών κέντρων και ινστιτούτων εκλέγεται με ανοικτή διαδικασία μετά από προκήρυξη, στην οποία ορίζονται τα προσόντα της θέσης και οι βαθμίδες στις οποίες αυτό εντάσσεται. 2. Ερευνητές. Οι

ερευνητές είναι επιστήμονες υψηλής επιστημονικής εμπειρίας και κατάρτισης, κάτοχοι διδακτορικού διπλώματος. Εργάζονται αυτοτελώς και ανεξάρτητα για την παραγωγή ή βελτίωση γνώσεων και την εφαρμογή τους για την παραγωγή προϊόντων, διατάξεων, διαδικασιών, μεθόδων και συστημάτων. Μπορούν να παρέχουν και εκπαιδευτικό και διοικητικό έργο. Τον τίτλο του ερευνητή φέρουν αποκλειστικά οι επιστήμονες ερευνητικών κέντρων, οι οποίοι έχουν εκλεγεί σε βαθμίδα ανάλογη των προσόντων και της εμπειρίας τους που απαιτούνται και οι οποίοι επιβλέπουν ερευνητικές εργασίες, έργα και ομάδες κατά τις πολιτικές έρευνας του κάθε ερευνητικού κέντρου και της ΓΓΕΤ. Ανάλογα με το ερευνητικό έργο τους, τη διεθνή αναγνώρισή τους και τη συμβολή τους στην εκμετάλλευση των επιστημονικών και τεχνολογικών γνώσεων και κατ' αντιστοιχία με αυτές των καθηγητών Α.Ε.Ι., όπως αυτές περιγράφονται στο άρθρο 16 του ν. 4009/2011 (Λ' 195), οι ερευνητές κατατάσσονται σε τρεις βαθμίδες (Α', Β' και Γ'), οι οποίες είναι ανεξάρτητες και αυτοτελείς. Οι ερευνητές Α' και Β' βαθμίδας διορίζονται ως μόνιμοι. Οι ερευνητές Γ' βαθμίδας εκλέγονται για μία τριετή θητεία. Μετά τη λήξη της θητείας τους κρίνονται για διορισμό ως μόνιμοι ερευνητές Β' βαθμίδας. Αν δεν προκριθούν, η θητεία τους ανανεώνεται μέχρι δύο (2) φορές για δύο (2) χρόνια κάθε φορά, μετά το τέλος των οποίων ακολουθεί κάθε φορά νέα κρίση, σύμφωνα με τα ανωτέρω. Εφόσον και κατά την τρίτη κρίση τους δεν επιτύχουν, η θητεία τους δεν ανανεώνεται και απομακρύνονται οριστικά από τη θέση τους μετά τη λήξη της. Τα ελάχιστα προσόντα που απαιτούνται για τον αρχικό διορισμό του ερευνητή σε κάθε βαθμίδα είναι τα εξής: ... 5. Ειδικοί Λειτουργικοί Επιστήμονες. Οι Ειδικοί Λειτουργικοί Επιστήμονες (ΕΛΕ) είναι κάτοχοι διδακτορικού διπλώματος ή μεταπτυχιακού τίτλου σπουδών της ημεδαπής ή αλλοδαπής και έχουν εμπειρία στο σχεδιασμό ή εφαρμογή επιστημονικών και τεχνολογικών προγραμμάτων και έργων. Εντάσσονται σε τρεις βαθμίδες (Α', Β', Γ') ανάλογα με την προσφορά τους, τα ειδικά τους προσόντα και λαμβάνοντας υπόψη τα κριτήρια και τους όρους των παραγράφων 2 έως 4 του παρόντος άρθρου. Η διαδικασία εκλογής και προαγωγής τους σε βαθμίδα, καθορίζεται στον εσωτερικό κανονισμό ή οργανισμό του ερευνητικού κέντρου ή του τεχνολογικού φορέα. 6. Το ανωτέρω ερευνητικό προσωπικό, εφόσον δεν συντρέχουν λόγοι παρουσίας του εκτός του ερευνητικού κέντρου στο πλαίσιο ερευνητικής δραστηριότητας, οφείλει να παρέχει τις πάσης φύσεως υπηρεσίες του (ερευνητικές, επιστημονικές, τεχνικές, διοικητικές) για την υποστήριξη του ερευνητικού έργου του ερευνητικού κέντρου ή του ινστιτούτου και να συνεργάζεται γι' αυτό το σκοπό με το υπόλοιπο προσωπικό, παρευρισκόμενο στους χώρους του ερευνητικού κέντρου κατ' ελάχιστον είκοσι (20) ώρες εβδομαδιαίως, οι οποίες κατανέμονται σε τουλάχιστον τέσσερις (4) εργάσιμες ημέρες. 7. Το εν γένει ειδικό επιστημονικό - τεχνικό προσωπικό εκτελεί εξειδικευμένες επιστημονικές και τεχνικές εργασίες για την

υποστήριξη της έρευνας που πραγματοποιείται στους ερευνητικούς φορείς. Στο προσωπικό αυτό περιλαμβάνεται και το τεχνικό προσωπικό των περιπτώσεων β' και γ' της παρ. 3 του άρθρου 20 του ν. 1514/1985, όπως ισχύει. Το ανωτέρω ειδικό επιστημονικό - τεχνικό προσωπικό των ερευνητικών κέντρων και των ινστιτούτων παρέχει τις υπηρεσίες του για την υποστήριξη του ερευνητικού έργου του ερευνητικού κέντρου ή του ινστιτούτου και συνεργάζεται γι' αυτόν τον σκοπό με το υπόλοιπο προσωπικό, παρευρισκόμενο στους χώρους του ερευνητικού κέντρου κατ' ελάχιστον είκοσι έξι (26) ώρες εβδομαδιαίως, οι οποίες κατανέμονται σε τουλάχιστον τέσσερις (4) εργάσιμες ημέρες». 8. Το τεχνικό προσωπικό υποστηρίζει τη λειτουργία και συντήρηση των ερευνητικών υποδομών και των κτιριακών εγκαταστάσεων και την υλοποίηση των ερευνητικών προγραμμάτων και αποτελείται από τις εξής κατηγορίες: ... 9. Διοικητικό και βοηθητικό προσωπικό. ... 12. Πέραν των ανωτέρω κατηγοριών προσωπικού, οι ερευνητικοί και τεχνολογικοί φορείς μπορούν να απασχολούν συνεργαζόμενο ερευνητικό, επιστημονικό τεχνικό, διοικητικό και λοιπό προσωπικό, με σχέση εργασίας ορισμένου χρόνου ή χορηγίας (υποτροφία) ή με συμβάσεις μίσθωσης έργου για τις ανάγκες των ερευνητικών και αναπτυξιακών και λοιπών προγραμμάτων. Οι συμβάσεις συνάπτονται μετά από απόφαση του διοικητικού συμβουλίου, ύστερα από πρόταση του διευθυντή του οικείου ινστιτούτου. Οι αποδοχές του εν λόγω προσωπικού θα βαρύνουν πόρους εκτός τακτικού προϋπολογισμού. Στην κατηγορία του συνεργαζόμενου ερευνητικού προσωπικού περιλαμβάνονται οι καθηγητές και υπηρετούντες λέκτορες Α.Ε.Ι. σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 23 του ν. 4009/2011 (Α' 195), οι μεταπτυχιακοί φοιτητές Α.Ε.Ι. (για την εκπόνηση διδακτορικής διατριβής ή λήψη μεταπτυχιακού διπλώματος), οι μεταδιδακτορικοί συνεργάτες, οι επισκέπτες ερευνητές της ημεδαπής ή της αλλοδαπής και ειδικότερα: ... ». Περαιτέρω, στο άρθρο 93 του ίδιου ως άνω νόμου ορίζεται ότι «Οι ερευνητικοί και τεχνολογικοί φορείς του άρθρου 13α, οι Ειδικοί Λογαριασμοί Κονδυλίων Έρευνας (ΕΛΚΕ) των Α.Ε.Ι. και τα Ερευνητικά Πανεπιστημιακά Ινστιτούτα (Ε.Π.Ι.) που ιδρύθηκαν κατ' εξουσιοδότηση του άρθρου 17 του ν. 2083/1992 μπορεί, για την εκτέλεση των προγραμμάτων ή των έργων τους που χρηματοδοτούνται, εν όλω ή εν μέρει, από ενωσιακούς, διεθνείς, ίδιους πόρους ή ιδιωτικά κονδύλια, να απασχολούν ερευνητικό, τεχνικό, ειδικό επιστημονικό και εν γένει προσωπικό, με συμβάσεις εργασίας ιδιωτικού δικαίου ορισμένου χρόνου. Οι εν λόγω συμβάσεις συνάπτονται και παρατείνονται με αποφάσεις του Δ.Σ. του ερευνητικού κέντρου ή του τεχνολογικού φορέα ή του αυτοτελούς ινστιτούτου ή της Επιτροπής Ερευνών του ΕΛΚΕ των Α.Ε.Ι. χωρίς περιορισμό, μέχρι τη λήξη των έργων για την εκτέλεση των οποίων συνήφθηκαν, και εντός των εγκεκριμένων ορίων του προϋπολογισμού του εκάστοτε

έργου ή προγράμματος, ενώ παράλληλα οι εν λόγω συμβάσεις συνδέονται με το παραγόμενο αποτέλεσμα του έργου για το οποίο συνάπτονται κατά παρέκκλιση των διατάξεων του ν. 2190/1994, της παρ. 8 του άρθρου 9 του ν. 3812/2009 και της ΠΥΣ 33/2006, εφόσον η σχετική δαπάνη τους καλύπτεται από τα προγράμματα ή τα έργα για τις ανάγκες των οποίων έχουν συναφθεί. Αποκλείεται σε κάθε περίπτωση η αναγνώρισή τους ως συμβάσεις αορίστου χρόνου. Το προσωπικό του παρόντος άρθρου, που απασχολείται σε έργα ή προγράμματα μη χρηματοδοτούμενα από τον Κρατικό Προϋπολογισμό ή το Πρόγραμμα Δημοσίων Επενδύσεων, αλλά χρηματοδοτούμενα αποκλειστικά από διεθνείς ή ιδιωτικούς πόρους δεν υπάγεται μισθολογικά στις διατάξεις της κείμενης νομοθεσίας, που αφορούν στο προσωπικό του Δημοσίου και του ευρύτερου δημόσιου τομέα. Το ύψος των αποδοχών του προσωπικού του προηγούμενου εδαφίου καθορίζεται με απόφαση του αρμοδίου οργάνου κάθε φορέα, με την επιφύλαξη του ανώτατου ορίου αποδοχών, όπως αυτό καθορίζεται στο άρθρο 28 του ν. 4354/2015 (Α' 176)». Με τις ρυθμίσεις του ν. 4310/2014 επαναπροσδιορίστηκε το καθεστώς λειτουργίας των ερευνητικών και τεχνολογικών φορέων που υπάγονται στην εποπτεία της Γενικής Γραμματείας Έρευνας και Καινοτομίας και τέθηκε σε ισχύ ένα πλήρες κανονιστικό πλαίσιο για την στελέχωσή τους με το κατάλληλο προσωπικό, το οποίο διακρίνεται σε ερευνητικό (ερευνητές, ειδικοί λειτουργικοί επιστήμονες), ειδικό επιστημονικό - τεχνικό, τεχνικό, διοικητικό και βοηθητικό. Προκειμένου δε τα ερευνητικά κέντρα να ανταποκριθούν στις απαιτήσεις της ερευνητικής τους λειτουργίας και να εκπληρώσουν την υψηλή τους αποστολή, οι ερευνητές εργάζονται αυτοτελώς και ανεξάρτητα, με σκοπό την παραγωγή ή βελτίωση γνώσεων και την εφαρμογή τους για την παραγωγή προϊόντων, διατάξεων, διαδικασιών, μεθόδων και συστημάτων, ενώ συγχρόνως, διαθέτουν την ευχέρεια να παρέχουν εκπαιδευτικό έργο (ΝΣΚ 170/2018, δημ. ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ). Λόγω όμως της ιδιαιτερότητας της ερευνητικής δραστηριότητας, η οποία επιβάλλει συχνά την απουσία των ερευνητών από τα ερευνητικά κέντρα, προβλέφθηκε ρητά η υποχρεωτική παρουσία τους στους χώρους των ερευνητικών κέντρων κατ' ελάχιστον είκοσι (20) ώρες εβδομαδιαίως, οι οποίες κατανέμονται σε τουλάχιστον τέσσερις (4) εργάσιμες ημέρες. Για την υποστήριξη του ερευνητικού έργου των ερευνητών απαιτείται η εκτέλεση εξειδικευμένων επιστημονικών και τεχνικών εργασιών, που παρέχονται από ειδικούς επιστήμονες - τεχνικούς, οι οποίοι υπέχουν υποχρέωση συνεργασίας με το υπόλοιπο προσωπικό. Για τον λόγο αυτόν και, με δεδομένο ότι και η εργασία των ειδικών επιστημόνων επιβάλλει σε μεγάλο βαθμό την απουσία τους από τους χώρους του ερευνητικού κέντρου, ορίσθηκε με τη διάταξη του άρθρου 18 παρ. 7 του ν. 4310/2014 ότι οι ως άνω ειδικοί επιστήμονες οφείλουν, κατ' αντιστοιχία των οριζόμενων για τους ερευνητές, με τους οποίους

συνεργάζονται στενά, να παρίστανται και να παρέχουν την εργασία τους στους χώρους του ερευνητικού κέντρου (ή ινστιτούτου) κατ' ελάχιστον είκοσι έξι (26) ώρες εβδομαδιαίως, που κατανέμονται σε τουλάχιστον τέσσερις (4) εργάσιμες ημέρες. Σύμφωνα με την αιτιολογική έκθεση της διάταξης, «Το ειδικό επιστημονικό – τεχνικό προσωπικό είναι απαραίτητο στην υλοποίηση των ερευνητικών έργων. Ωστόσο, σε σχέση με την αμοιβή του, βρίσκεται σε μειονεκτική θέση σε σχέση με το αντίστοιχο προσωπικό των ΑΕΙ, αλλά και τους λοιπούς συναδέλφους τους που υπάγονται στο ερευνητικό προσωπικό. Επισημαίνεται ότι η υπερωριακή απασχόληση που δύνανται να έχουν μέσω της εφαρμογής του ενιαίου μισθολογίου είναι, αφενός ελάχιστη (μέχρι είκοσι ώρες μηνιαίως), και αφετέρου υπόκειται σε διατυπώσεις και αποφέρει ελάχιστη αμοιβή. Έτσι, με τα παρεχόμενα κίνητρα αναμένεται να αυξηθεί η παραγωγικότητα των κέντρων και ολόκληρης της χώρας». Από τα ως άνω συνάγεται ότι στόχος του νομοθέτη με την θέσπιση της ελάχιστης υποχρεωτικής παρουσίας του εν λόγω προσωπικού στον χώρο των ερευνητικών κέντρων είναι η έμμεση αύξηση των αποδοχών του και η κατ' αυτόν τον τρόπο παροχή κινήτρων για την αύξηση της παραγωγικότητας των ερευνητικών κέντρων. Επισημαίνεται, ωστόσο, ότι από την σαφή και αδιάσπικτη διατύπωση των σχετικών διατάξεων δεν δημιουργείται δικαίωμα των ερευνητών ούτε των ειδικών επιστημόνων - τεχνικών για εφαρμογή μειωμένου ωραρίου κατά την άσκηση των καθηκόντων τους. Αντιθέτως, η πρόβλεψη για έναν ελάχιστο χρόνο παροχής ερευνητικών εργασιών εντός των ερευνητικών κέντρων δικαιολογείται από την ιδιαίτερη φύση της ερευνητικής δραστηριότητας που ασκούν, υπαγορεύεται από την ανάγκη συνεργασίας του απασχολούμενου προσωπικού για την επίτευξη των στόχων του ερευνητικού κέντρου και τελεί υπό την προϋπόθεση της ολοκλήρωσης της εργασίας που τους έχει ανατεθεί (βλ. και ΓΝΜΔ ΝΣΚ 127/2023, δημ. ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ), προσιδιάζοντας κατ' αυτόν τον τρόπο όχι μόνο σε δικαίωμα, αλλά και σε υποχρέωση του επιστημονικού προσωπικού, το οποίο οφείλει να παρίσταται στα ερευνητικά κέντρα για τουλάχιστον 26 ώρες εβδομαδιαίως, ακόμα και αν με τον τρόπο αυτό και, λαμβάνοντας υπόψη και την παροχή εξωτερικής εργασίας, υπερβαίνει το συνολικό εβδομαδιαίο ωράριό του. Ο νομοθέτης, επομένως, δεν καθιέρωσε με την εν λόγω διάταξη μειωμένο ωράριο εργασίας για τους ειδικούς επιστήμονες, και μάλιστα κατά τέτοιο τρόπο ώστε να γεννάται αγωγή αξίωση αυτών για λιγότερες ώρες εργασίας, αλλά, λαμβάνοντας υπόψη το γεγονός ότι μεγάλο μέρος της εργασίας τους υλοποιείται εκτός των ερευνητικών κέντρων, θέσπισε ελάχιστο αριθμό ωρών εργασίας εβδομαδιαίως εντός των ερευνητικών κέντρων, προκειμένου αφενός να είναι δυνατή η αναγκαία για την επίτευξη των στόχων του ερευνητικού κέντρου συνεργασία τους με το λοιπό προσωπικό και αφετέρου να μην

καθίσταται επιβεβλημένη η πέραν των ανωτέρω ωρών παραμονή τους στον χώρο του ερευνητικού κέντρου, εφόσον έχουν παράσχει και εξωτερική εργασία και έχουν διεκπεραιώσει τις ανατεθείσες σε αυτούς εργασίες. Τέλος, κατά τη διάταξη του άρθρου 243 του ν. 4957/2022, «1. Κάθε έργο/πρόγραμμα που διαχειρίζεται ο Ειδικός Λογαριασμός Κονδυλίων Έρευνας (Ε.Λ.Κ.Ε.) εκπονείται από ομάδα έργου, της οποίας προΐσταται ο Επιστημονικός Υπεύθυνος. Ως μέλη της ομάδας έργου δύνανται να συμμετέχουν: α) μέλη Διδακτικού Ερευνητικού Προσωπικού (Δ.Ε.Π.), Ειδικού Εκπαιδευτικού Προσωπικού (Ε.Ε.Π.), Εργαστηριακού Διδακτικού Προσωπικού (Ε.ΔΙ.Π.), Ειδικού Τεχνικού Εργαστηριακού Προσωπικού (Ε.Τ.Ε.Π.) και υπάλληλοι με σχέση δημοσίου δικαίου ή Ιδιωτικού Δικαίου Αορίστου Χρόνου του Ανώτατου Εκπαιδευτικού Ιδρύματος (Α.Ε.Ι.), β) μέλη Δ.Ε.Π., Ε.Ε.Π., Ε.ΔΙ.Π., Ε.Τ.Ε.Π. άλλων Α.Ε.Ι. της ημεδαπής, γ) ερευνητές και ειδικοί λειτουργικοί επιστήμονες, καθώς και υπάλληλοι με σχέση δημοσίου δικαίου ή Ιδιωτικού Δικαίου Αορίστου Χρόνου των ερευνητικών και τεχνολογικών φορέων του άρθρου 13Α του ν. 4310/2014 (Α' 258), δ) επισκέπτες Καθηγητές και επισκέπτες Ερευνητές του άρθρου 171, ε) ερευνητές επί συμβάσει του άρθρου 172, στ) Καθηγητές και Ερευνητές Πανεπιστημίων και Ερευνητικών Κέντρων της αλλοδαπής, ζ) φοιτητές προγραμμάτων σπουδών πρώτου, δεύτερου και τρίτου κύκλου και μεταδιδάκτορες του Α.Ε.Ι., η) πρόσθετο ερευνητικό, εκπαιδευτικό, επιστημονικό, εργαστηριακό, διοικητικό, τεχνικό και λοιπό προσωπικό, που επιλέγεται για την εκτέλεση συγκεκριμένου έργου ή εργασίας. 2. Με απόφαση της Επιτροπής Ερευνών, κατόπιν εισήγησης του Επιστημονικού Υπευθύνου, εγκρίνεται η ομάδα έργου κατά τον χρόνο αποδοχής διαχείρισης του έργου, σύμφωνα με τους ειδικότερους όρους του φορέα χρηματοδότησης, εφόσον υφίστανται. Με όμοια απόφαση δύναται να αναπροσαρμόζεται η ομάδα έργου καθ' όλη τη διάρκεια εκτέλεσης του έργου. Κατ' εξαίρεση, δεν απαιτείται έγκριση της ομάδας έργου από την Επιτροπή Ερευνών στην περίπτωση Προγραμμάτων Μεταπτυχιακών Σπουδών. 3. Αν τα μέλη της ομάδας έργου προέρχονται από κατηγορίες προσωπικού των περ. α) έως ζ) της παρ. 1, η απασχόλησή τους στο έργο/πρόγραμμα αφορά πρόσθετη απασχόληση, που εγκρίνεται με απόφαση της Επιτροπής Ερευνών, κατόπιν εισήγησης του Επιστημονικού Υπευθύνου. Η εισήγηση περιλαμβάνει υποχρεωτικά τη διάρκεια απασχόλησης και το ύψος των αποδοχών, που πρέπει να είναι εντός των εγκεκριμένων ορίων του προϋπολογισμού του κάθε έργου/προγράμματος. Ειδικώς για τη συμμετοχή προσωπικού των περ. α) έως γ) της παρ. 1 σε έργα/προγράμματα δεν απαιτείται η χορήγηση άδειας άσκησης ιδιωτικού έργου επ' αμοιβή, σύμφωνα με το άρθρο 31 του Κώδικα Κατάστασης Δημοσίων Πολιτικών Διοικητικών Υπαλλήλων και Υπαλλήλων Ν.Π.Δ.Δ. (ν. 3528/2007, Α' 26), εφόσον η απασχόληση εκτελείται πέραν του ωραρίου απασχόλησής τους. 4. Η επιλογή πρόσθετου προσωπικού της

περ. η) της παρ. 1 διεξάγεται ως ακολούθως: α) Με απόφαση της Επιτροπής Ερευνών, κατόπιν εισήγησης του Επιστημονικού Υπευθύνου και απόφαση του αρμόδιου ανά περίπτωση οργάνου περί ανάθεσης διδακτικού/εκπαιδευτικού έργου, εγκρίνεται, χωρίς άλλη διαδικασία, η απασχόληση πρόσθετου προσωπικού που διεξάγει διδακτικό και εν γένει εκπαιδευτικό έργο στο πλαίσιο ξενόγλωσσων προγραμμάτων σπουδών πρώτου κύκλου, μεταπτυχιακών προγραμμάτων σπουδών, επιμορφωτικών και εκπαιδευτικών προγραμμάτων του Κέντρου Επιμόρφωσης και Διά Βίου Μάθησης (Κ.Ε.ΔΙ. ΒΙ.Μ.) και θερινών ή χειμερινών σχολείων. β) Με απόφαση της Επιτροπής Ερευνών, κατόπιν εισήγησης του Επιστημονικού Υπευθύνου, εγκρίνεται, χωρίς άλλη διαδικασία, η απασχόληση πρόσθετου προσωπικού που διεξάγει εκπαιδευτικό, ερευνητικό, επιστημονικό, εργαστηριακό ή κλινικό έργο, καθώς και διοικητικό και τεχνικό έργο, εφόσον η συμμετοχή του έχει αξιολογηθεί από τον φορέα χρηματοδότησης ή έχει προταθεί από τον φορέα χρηματοδότησης ή κρίνεται ως αναγκαία για την ορθή εκτέλεση του έργου από τον Επιστημονικό Υπεύθυνο. Κατά τη διαδικασία επιλογής αξιολογούνται τα τυπικά και ουσιαστικά προσόντα του προσωπικού που προτείνεται να απασχοληθεί σε έργα/προγράμματα ανάλογα με την εργασία ή το έργο που του ανατίθεται ανά περίπτωση. γ) Με δημόσια πρόσκληση που επισπεύδεται με επιμέλεια της Μονάδας Οικονομικής και Διοικητικής Υποστήριξης (Μ.Ο.Δ.Υ.) του Ε.Λ.Κ.Ε., σύμφωνα με τη διαδικασία που περιγράφεται στο άρθρο 244, για το πρόσθετο προσωπικό που δεν εφαρμόζονται οι περ. α) και β). Κατά τη διαδικασία επιλογής αξιολογούνται τα τυπικά και ουσιαστικά προσόντα των υποψηφίων, κατ' αναλογία του προσοντολογίου του δημοσίου τομέα, ανάλογα με την εργασία ή το έργο που πρόκειται να τους ανατεθεί ανά περίπτωση. δ) Με απόφαση της Επιτροπής Ερευνών, κατόπιν εισήγησης του Επιστημονικού Υπευθύνου, εγκρίνεται, χωρίς άλλη διαδικασία, η ευκαιριακή απασχόληση προσωπικού, που αμείβεται με παραστατικό παρεχόμενων υπηρεσιών, εφόσον η απασχόλησή του κρίνεται αναγκαία για την ομαλή εκτέλεση του έργου και η συνολική διάρκεια της απασχόλησής του δεν υπερβαίνει τους έξι (6) μήνες ανά έργο/πρόγραμμα και κατ' έτος. 5. Μέλη της ομάδας έργου των περ. ζ) και η) της παρ. 1 απασχολούνται δυνάμει σύμβασης εργασίας ορισμένου χρόνου ή σύμβασης έργου. Οι εν λόγω συμβάσεις συνάπτονται στο πλαίσιο εκτέλεσης συγκεκριμένου έργου/προγράμματος, συνδέονται με το αποτέλεσμα που παράγεται από το έργο και δύνανται να ανανεώνονται ή να παρατείνονται με αποφάσεις του Προέδρου της Επιτροπής Ερευνών, κατόπιν εισήγησης του Επιστημονικού Υπευθύνου, χωρίς περιορισμό, μέχρι την ημερομηνία λήξης του έργου/προγράμματος, υπό την προϋπόθεση ότι είναι εντός των εγκεκριμένων ορίων του προϋπολογισμού κάθε έργου ή προγράμματος. Συμβάσεις

που έχουν συναφθεί για τις ανάγκες έργου/προγράμματος που δεν έχει σαφή ημερομηνία λήξης, δύναται να ανανεώνονται ή να παρατείνονται για χρονικό διάστημα που δεν υπερβαίνει συνολικά τα πέντε (5) έτη, υπό την προϋπόθεση ότι είναι εντός των εγκεκριμένων ορίων του προϋπολογισμού του. Αποκλείεται σε κάθε περίπτωση η αναγνώρισή τους ως συμβάσεων αορίστου χρόνου. Σε περίπτωση πρόσληψης πρόσθετου προσωπικού της περ. η) της παρ. 1 κατόπιν δημόσιας πρόσκλησης σύμφωνα με το άρθρο 244, το οποίο έχει απασχοληθεί στο ίδιο ή άλλο έργο/πρόγραμμα του Ε.Λ.Κ.Ε., για τον υπολογισμό του ανώτατου ορίου απασχόλησης των πέντε (5) ετών, λαμβάνεται υπόψη μόνο η απασχόληση που διανύεται μετά τη νέα πρόσληψη του προσωπικού».

VI. Από τις διατάξεις των άρθρων 86, 87 και 88 ΚΠολΔ συνάγεται ότι με τη διαδικαστική πράξη της προσεπίκλησης κατ' εξαίρεση επεκτείνονται τα υποκειμενικά όρια της έννομης σχέσης της δίκης απέναντι σε τρίτους. Στο νόμο προβλέπονται τρεις αποκλειστικά περιπτώσεις προσεπίκλησης, ήτοι α) των συνδεομένων με τα δεσμά της αναγκαστικής ομοδικίας (άρθρο 86 ΚΠολΔ), β) του αληθινού κυρίου - νομέα (άρθρο 87 ΚΠολΔ) και γ) του δικονομικού εγγυητή (άρθρο 88 ΚΠολΔ). Ειδικότερα, δικονομική εγγύηση, ικανή να στοιχειοθετήσει νόμω βάσιμη προσεπίκληση τρίτου, μη διαδίκου, σε εκκρεμή μεταξύ άλλων δίκη, υφίσταται όταν μεταξύ του προσεπικαλούντος και του προσεπικαλούμενου υφίσταται έννομη σχέση, βάσει της οποίας ο πρώτος έχει αξίωση αποζημίωσης από τον δεύτερο αποκλειστικά σε περίπτωση ήττας του στην κύρια δίκη, κατά την οποία θα κριθεί με δύναμη δεδικασμένου το νόμω και ουσία βάσιμο του ενδίκου δικαιώματος. Συνεπώς, για το παραδεκτό της προσεπίκλησης του δικονομικού εγγυητή, πρέπει ο προσεπικαλών να ισχυρίζεται ότι μεταξύ αυτού και του προσεπικαλούμενου, δυνάμει νόμου ή σύμβασης, υπάρχει έννομη σχέση, η οποία, σε περίπτωση ήττας του στην κύρια δίκη, του παρέχει δικαίωμα αποζημίωσης κατά του τελευταίου. Απαιτείται δηλαδή να υπάρχουν δύο έννομες σχέσεις, μία η επίδικη στην εκκρεμή δίκη και μία η ασκούμενη με την προσεπίκληση, επιπλέον δε απαιτείται η δεύτερη να εξαρτάται από την πρώτη, υπό την έννοια ότι μόνο αν ο προσεπικαλών ηττηθεί ως προς αυτή (την πρώτη), αποκτά δικαίωμα αποζημίωσης, βάσει της δεύτερης, κατά του προσεπικαλούμενου (ΑΠ 1105/2017, ΑΠ 2077/2013, δημ. ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ, ΑΠ 1188/2007 ΝοΒ 2008/105, ΑΠ 1040/2005 ΕΛΛΔικ 48/198, ΑΠ 260/2001 ΕΛΛΔικ 42/1635).

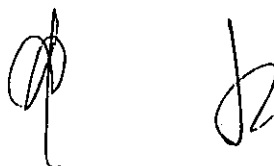
VII. Με την υπό κρίση αγωγή οι ενάγοντες εκθέτουν ότι συνιστούν ειδικό επιστημονικό προσωπικό του εναγόμενου, ότι προσελήφθησαν από αυτό κατά τις αναφερόμενες για έκαστο εξ αυτών στην αγωγή ημεροχρονολογίες, προκειμένου να παρέχουν σε αυτό τις υπηρεσίες τους, δυνάμει συμβάσεων εξαρτημένης εργασίας

ορισμένου χρόνου, και ότι απασχολούνται μέχρι σήμερα σε αυτό, έκαστος σύμφωνα με τα προσόντα του και την αναφερόμενη στην αγωγή ειδικότητά του. Ότι, μολονότι απασχολούνται υπό τις ίδιες ακριβώς συνθήκες εργασίας με το μόνιμο προσωπικό του εναγόμενου, έχοντας ακριβώς τους ίδιους εργασιακούς όρους και ακριβώς τις ίδιες υποχρεώσεις, υποκείμενοι σε προσωπική και νομική εξάρτηση από τον εργοδότη τους, το εναγόμενο δεν εφαρμόζει σε αυτούς τις ανωτέρω αναφερθείσες διατάξεις του άρθρου 18 παρ. 7 του ν. 4310/2014, όπως αυτό τροποποιήθηκε ως προς το ωράριο εργασίας με το άρθρο 61 του ν. 5019/2023, και του άρθρου 243 παρ. 3 του ν. 4957/2022 σχετικά με την παροχή πρόσθετης εργασίας, επικαλούμενο τη ρητή νομοθετική εξαίρεσή τους από το πεδίο εφαρμογής των ως άνω διατάξεων, η οποία παραβιάζει τη συνταγματικά κατοχυρωμένη αρχή της ισότητας και της ίσης μεταχείρισης. Ότι η εξαίρεσή τους από την εφαρμογή των εν λόγω διατάξεων συνιστά δυσμενή μεταχείρισή τους οφειλόμενη αποκλειστικά στο γεγονός ότι απασχολούνται δυνάμει συμβάσεων ορισμένου χρόνου και ότι για το λόγο αυτό αντίκειται στη ρήτρα 4 της Οδηγίας 1999/70/Ε.Κ. και του άρθρου 4 του π.δ. 164/2004. Με βάση το ιστορικό αυτό, ζητούν να αναγνωριστεί ότι δικαιούνται, κατ' εφαρμογή του άρθρου 18 παρ. 7 του ν. 4310/2014, να παρευρίσκονται στον χώρο του ερευνητικού κέντρου κατ' ελάχιστον 26 ώρες εβδομαδιαίως, κατανεμόμενες σε τουλάχιστον τέσσερις ημέρες την εβδομάδα, να υποχρεωθεί το εναγόμενο να αποδέχεται το ωράριο αυτό και να αναγνωριστεί ότι έχουν δικαίωμα πρόσθετης αμοιβής, σε περίπτωση παροχής πρόσθετης εργασίας σε ομάδες έργου, σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 243 παρ. 3 του ν. 4957/2022. Τέλος, ζητούν να καταδικαστεί το εναγόμενο στη δικαστική τους δαπάνη. Με αυτό το περιεχόμενο και αιτήματα η αγωγή παραδεκτά εισάγεται να συζητηθεί ενώπιον του παρόντος Δικαστηρίου, το οποίο έχει δικαιοδοσία, δεδομένου ότι η διαφορά είναι ιδιωτικού δικαίου και υπάγεται στη δικαιοδοσία των πολιτικών δικαστηρίων (ΟΛΑΠ 7/2001, ΑΠ 1041/2012 ΔΣΑ), και είναι καθ' ύλην και κατά τόπον αρμόδιο, σύμφωνα με τα άρθρα 9, 14 παρ.1, 25 παρ. 2 ΚΠολΔ, κατά την παρούσα διαδικασία των εργατικών διαφορών (άρθρα 614 παρ. 3, 621 ΚΠολΔ). Πλην, όμως η αγωγή είναι απαράδεκτη όσον αφορά το αίτημα περί αναγνώρισης του δικαιώματος πρόσθετης αμοιβής πρωτίστως λόγω αοριστίας, καθώς εν προκειμένω οι ενάγοντες δεν αιτούνται την επιδίκαση σαφώς προσδιορισμένης αμοιβής ως αντάλλαγμα της εκ μέρους τους παροχής πρόσθετης εργασίας, ώστε να είναι δυνατή η από το Δικαστήριο εκτίμηση του αιτήματός τους, και, επιπλέον λόγω ελλείψεως εννόμου συμφέροντος γιατί το συγκεκριμένο αίτημα δεν αφορά στην αναγνώριση της ύπαρξης κάποιας έννομης σχέσης μεταξύ των διαδίκων, αλλά στη διαπίστωση μιας νομικής κατάστασης, η οποία μπορεί μεν να συνιστά προϋπόθεση της γέννησης μίας

έννομης σχέσης, αλλά δεν συνιστά από μόνη της έννομη σχέση, χωρίς τον καθορισμό των προσαπτομένων από το δίκαιο συνεπειών, αφού οι ενάγοντες δεν επικαλούνται αγωγήμες αξιώσεις αρμόζουσες στο επίδικο δικαίωμα. Αποστολή δε του Δικαστηρίου, το οποίο δεν έχει γνωμοδοτική εξουσία, είναι η επίλυση διαφορών με την απαγγελία εννόμων συνεπειών και, στην περίπτωση της αναγνωριστικής αγωγής, η αναγνώριση δικαιωμάτων και υποχρεώσεων και όχι απλών στοιχείων που οδηγούν στη θεμελίωση αυτών, η δε διαπίστωσή τους δεν μπορεί να αποτελέσει αντικείμενο αυτοτελούς αναγνωριστικής αγωγής (ή αυτοτελούς αναγνωριστικού αιτήματος), αλλά μόνο μέρος της ιστορικής βάσης αγωγής, με την οποία ζητείται η διάγνωση και καταψήφιση κάποιας αμφίβολης αξίωσης των εν προκειμένω εναγόντων (ΠΠΑ 1776/2015, δημ. ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ). Περαιτέρω, η αγωγή, κατά το μέρος που κρίθηκε παραδεκτή, είναι αρκούντως ορισμένη, και νόμιμη, ερειδόμενη στις διατάξεις που αναφέρονται στη μείζονα σκέψη και, επιπλέον, σε αυτές των άρθρων 176 επ. ΚΠολΔ, πλην του αιτήματος να υποχρεωθεί το εναγόμενο να αποδέχεται ως προς τους ενάγοντες το ωράριο των 26 ωρών εβδομαδιαίως, το οποίο είναι απορριπτέο ως μη νόμιμο, εφόσον ερείδεται στην εσφαλμένη παραδοχή ότι με τη διάταξη του άρθρου 61 του ν. 5016/2023, που τροποποίησε το άρθρο 18 παρ. 7 του ν. 4310/2014, εισάγεται ως προς το μόνιμο ειδικό επιστημονικό του εναγόμενου μειωμένο ωράριο 26 ωρών εβδομαδιαίως, ενώ, σύμφωνα με όσα ανωτέρω στη μείζονα σκέψη υπό (ΙV) αναλυτικά εκτίθενται, με τη διάταξη αυτή θεσπίστηκε ελάχιστος υποχρεωτικός χρόνος παρουσίας και εργασίας του προσωπικού αυτού εντός του ερευνητικού κέντρου, τον οποίο οφείλουν οι εργαζόμενοι να τηρούν, ανεξαρτήτως της εξωτερικής απασχόλησής τους κατά το υπολειπόμενο ωράριο εργασίας τους, το οποίο, ωστόσο, παραμένει πλήρες. Πρέπει, επομένως, κατά το μέρος που κρίθηκε παραδεκτή και νόμιμη η κρινόμενη αγωγή, να εξεταστεί περαιτέρω και ως προς την ουσιαστική της βασιμότητα, δεδομένου ότι έχει προσκομισθεί και το από 01.10.2024 ενημερωτικό έντυπο εκούσιας διαμεσολάβησης του αρ. 3 παρ. 2 ν. 4640/2019.

VIII. Με την κρινόμενη ανακοίνωση δίκης – προσεπίκληση προς παρέμβαση, το ανακοινούν τη δίκη – προσεπικαλούν εκθέτει ότι το προς ο η ανακοίνωση – προσεπικαλούμενο Ελληνικό Δημόσιο συνιστά τον εποπτεύοντα φορέα του και, συνακόλουθα, οφείλει να παρέμβει στην προκείμενη δίκη. Με βάση το ιστορικό αυτό, ζητά να παρέμβει το προς ο η ανακοίνωση δίκης – προσεπικαλούμενο στην κύρια δίκη και, σε περίπτωση παραδοχής της κύριας αγωγής, να καταδικαστεί αυτό στη δικαστική του δαπάνη. Με αυτό το περιεχόμενο και αιτήματα, η προσεπίκληση παραδεκτά εισάγεται να συζητηθεί ενώπιον του παρόντος Δικαστηρίου, το οποίο είναι καθ' ύλην και κατά τόπον αρμόδιο, κατά την παρούσα διαδικασία των εργατικών

διαφορών (άρθρα 614 παρ. 3, 621 ΚΠολΔ), πλην όμως είναι απορριπτέα ως απαράδεκτη λόγω αοριστίας, αφού δεν εξειδικεύεται το έννομο συμφέρον του ανακοινούντος της δίκη – προσεπικαλούντος στην άσκησή της. Ειδικότερα, στο δικόγραφο της ανακοίνωσης δίκης – προσεπίκλησης δεν εκτίθενται τα πραγματικά περιστατικά, στα οποία θεμελιώνεται η δυνατότητα άσκησης προσεπίκλησης, σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρων 86, 87 και 88, δεδομένου ότι το ανακοινούν τη δίκη – προσεπικαλούν δεν επικαλείται (ούτε προκύπτει από τα εκτιθέμενα στο δικόγραφο) είτε την ύπαρξη αναγκαστικής ομοδικίας υπό οποιαδήποτε εκ των εκδοχών του άρθρου 76 ΚΠολΔ είτε την σχέση δικονομικής εγγύησης ανάμεσα σε αυτό και το προσεπικαλούμενο, αλλά γίνεται απλώς μνεία της ιδιότητας του τελευταίου ως εποπτεύοντος φορέα, χωρίς αυτή να συνδέεται με αξίωση αποζημίωσης, την οποία να έχει το ίδιο και η οποία να ενεργοποιείται σε περίπτωση ήττας του στην κύρια αγωγή. Κατ' αυτόν τον τρόπο, ωστόσο, δεν είναι δυνατή η δικαστική εκτίμηση της ένδικης προσεπίκλησης, που, συνακόλουθα, ελέγχεται απορριπτέα ως απαράδεκτη.

ΙΧ. Από την ένορκη εξέταση του μάρτυρα απόδειξης ενώπιον του παρόντος Δικαστηρίου, που εμπεριέχεται στα ταυτάριθμα με την παρούσα πρακτικά της δημόσιας συνεδρίασής του, από την με αρ. πρωτ. ΔΣΗ_ΕΒ_0030674_2025/21.01.2025 ένορκη βεβαίωση του Γεωργίου Τσερπέ ενώπιον της Δικηγόρου Ηρακλείου Εμμανουέλας Κωνσταντινίδη και την με αρ. πρωτ. ΔΣΑ_ΕΒ_0051916_2025/21.01.2025 ένορκη βεβαίωση της Ελένης Ρουσελάκη ενώπιον της Δικηγόρου Αθηνών Ελευθερίας – Φρειδερίκης Καζάνη, τις οποίες προσκομίζουν και επικαλούνται οι ενάγοντες, με επιμέλεια των οποίων λήφθηκαν, προκειμένου να χρησιμοποιηθούν κατά την αρχική δικάσιμο της 22.01.2025, κατόπιν νόμιμης κλήσης του εναγόμενου (βλ. την με αριθμό 7516Β/17.01.2025 έκθεση επίδοσης του δικαστικού επιμελητή του Πρωτοδικείου Αθηνών Κωνσταντίνου Γαλιατσάτου), από το περιεχόμενο όλων ανεξαιρέτως των νομίμως μετ' επικλήσεως προσκομιζόμενων αποδεικτικών μέσων, για κάποια από τα οποία γίνεται ιδιαίτερη μνεία κατωτέρω, χωρίς όμως κάποιο από αυτά να παραλειφθεί για την κατ' ουσία διάγνωση της διαφοράς, τα οποία λαμβάνονται υπόψη έστω και αν δεν πληρούν τους όρους του νόμου, κατ' αρ. 340 παρ.1 ΚΠολΔ, και χρησιμεύουν και για τη συναγωγή δικαστικών τεκμηρίων, από τις ομολογίες των διαδίκων, όπως αυτές διαλαμβάνονται στα δικόγραφά τους και εκτίθενται κατωτέρω (άρθρα 261 παρ. 1 και 352 παρ. 1 ΚΠολΔ), αποδείχθηκαν τα ακόλουθα πραγματικά: Το εναγόμενο συνιστά νομικό πρόσωπο δημοσίου δικαίου που δραστηριοποιείται στον τομέα της διεξαγωγής επιστημονικής και τεχνολογικής έρευνας στην υδρόσφαιρα και τους

οργανισμούς της, στο πλαίσιο δε της δραστηριότητάς του αυτής, δυνάμει συμβάσεων εξαρτημένης εργασίας ιδιωτικού δικαίου ορισμένου χρόνου, έχει προσλάβει άπαντες τους ενάγοντες, προκειμένου να απασχολούνται σε αυτό με καθεστώς πλήρους απασχόλησης ως ειδικό επιστημονικό προσωπικό. Ειδικότερα, α) η πρώτη ενάγουσα έχει απασχοληθεί στο Ινστιτούτο Ωκεανογραφίας του εναγόμενου υπό την ειδικότητα ΤΕ Ιχθυολόγου από την 01.10.2013 έως την 31.01.2017 και από την 13.03.2017 έως σήμερα, β) ο δεύτερος ενάγων έχει απασχοληθεί στον Υδροβιολογικό Σταθμό Ρόδου υπό την ειδικότητα ΤΕ Μηχανολόγων από την 10.01.2019 έως την 31.10.2020 και από την 14.12.2020 έως σήμερα, γ) η τρίτη ενάγουσα έχει απασχοληθεί στο Ινστιτούτο Ωκεανογραφίας Κρήτης υπό την ειδικότητα ΠΕ Βιολόγων από την 01.04.2006 έως την 31.03.2008, από την 01.12.2010 έως την 30.04.2018 και από την 18.03.2020 έως σήμερα, δ) η τέταρτη ενάγουσα έχει απασχοληθεί στο Ινστιτούτο Ωκεανογραφίας υπό την ειδικότητα ΠΕ Βιολόγων - Ωκεανογράφων από την 01.12.2010 έως την 30.10.2016, από την 01.12.2016 έως την 31.12.2016, από την 05.04.2017 έως την 04.06.2017, από την 11.07.2017 έως την 10.12.2017 και από την 10.01.2018 έως σήμερα, ε) ο πέμπτος ενάγων έχει απασχοληθεί στον Ινστιτούτο Ωκεανογραφίας υπό την ειδικότητα ΠΕ Ιχθυοκομίας από την 13.03.2017 έως σήμερα, στ) η έκτη ενάγουσα έχει απασχοληθεί στο ΙΘΑΒΥΓΚ υπό την ειδικότητα πε Βιολόγων από την 01.03.2020 έως σήμερα, ζ) η έβδομη ενάγουσα έχει απασχοληθεί στο Ινστιτούτο Ωκεανογραφίας υπό την ειδικότητα ΠΕ Χημικών από την 05.10.2011 έως την 04.07.2013 και από την 05.04.2017 έως σήμερα, η) ο όγδοος ενάγων έχει απασχοληθεί στον Υδροβιολογικό Σταθμό Ρόδου υπό την ειδικότητα ΠΕ Βιολόγων από την 01.06.2022 έως σήμερα, θ) ο ενάτος ενάγων έχει απασχοληθεί στο Ινστιτούτο Θαλασσιών Βιολογικών Πόρων και Εσωτερικών Υδάτων υπό την ειδικότητα ΠΕ Επιστημών Θάλασσας από την 01.01.2022 έως σήμερα, ι) η δέκατη ενάγουσα έχει απασχοληθεί στο Ινστιτούτο Ωκεανογραφίας υπό την ειδικότητα ΠΕ Περιβαλλοντολόγων από την 01.11.2018 έως σήμερα, ια) η ενδέκατη ενάγουσα έχει απασχοληθεί στο Ινστιτούτο Ωκεανογραφίας υπό την ειδικότητα ΠΕ Βιολόγων - Ωκεανογράφων από την 01.02.2020 έως σήμερα, ιβ) η δωδέκατη ενάγουσα έχει απασχοληθεί στο Ινστιτούτο Ωκεανογραφίας υπό την ειδικότητα ΠΕ Περιβαλλοντολόγων από την 25.06.2007 έως σήμερα, ιγ) ο δέκατος τρίτος ενάγων έχει απασχοληθεί στο ΙΘΑΒΙΠΕΥ υπό την ειδικότητα ΠΕ Περιβαλλοντολόγων από την 17.11.2021 έως σήμερα, ιδ) ο δέκατος τέταρτος ενάγων έχει απασχοληθεί στο Ινστιτούτο Ωκεανογραφίας υπό την ειδικότητα ΠΕ Περιβαλλοντολόγων από την 19.09.2016 έως την 18.12.2017 και από 09.02.2018 έως σήμερα, ιε) η δέκατη πέμπτη ενάγουσα έχει απασχοληθεί στον Υδροβιολογικό Σταθμό Ρόδου υπό την ειδικότητα ΠΕ Βιολόγων από την 16.02.2021 έως σήμερα, ιστ) ο δέκατος έκτος

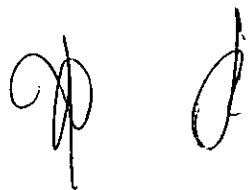
ενάγων έχει απασχοληθεί στο Ινστιτούτο Ωκεανογραφίας υπό την ειδικότητα ΠΕ Φυσικών από την 01.12.2021 έως σήμερα, ιζ) η δέκατη έβδομη ενάγουσα έχει απασχοληθεί στο Ινστιτούτο Ωκεανογραφίας υπό την ειδικότητα ΤΕ Πληροφορικής από την 15.04.2019 έως σήμερα, ιη) ο δέκατος όγδοος ενάγων έχει απασχοληθεί στον Υδροβιολογικό Σταθμό Ρόδου υπό την ειδικότητα ΠΕ Ιχθυολογίας από την 22.03.2021 έως σήμερα, ιθ) ο δέκατος ένατος ενάγων έχει απασχοληθεί στο εναγόμενο υπό την ειδικότητα ΠΕ Ιχθυολογίας από την 03.01.2018, κ) η εικοστή ενάγουσα έχει απασχοληθεί στο Ινστιτούτο Θαλάσσιας Βιολογίας, Βιοτεχνολογίας και Υδατοκαλλιεργειών υπό την ειδικότητα ΤΕ Ιχθυολογίας από την 01.01.2007 έως σήμερα, κα) ο εικοστός πρώτος ενάγων έχει απασχοληθεί στο ΙΘΑΒΥΥΚ υπό την ειδικότητα ΠΕ Πληροφορικής από την 04.04.2019 έως σήμερα, κβ) ο εικοστός δεύτερος ενάγων έχει απασχοληθεί στο ΙΘΑΒΥΥΚ υπό την ειδικότητα ΠΕ Μηχανικών Ηλεκτρονικών Υπολογιστών από την 22.07.2010 έως σήμερα, κγ) ο εικοστός τρίτος ενάγων έχει απασχοληθεί στον Υδροβιολογικό Σταθμό Ρόδου ΠΕ Γεωλόγων από την 03.05.2022 έως σήμερα, κδ) η εικοστή τέταρτη ενάγουσα έχει απασχοληθεί στο ΙΘΑΒΙΠΕΥ υπό την ειδικότητα ΠΕ Βιολόγων από την 01.09.2015 έως την 30.12.2015 και από 22.02.2018 έως σήμερα, κε) ο εικοστός πέμπτος ενάγων έχει απασχοληθεί στο Ινστιτούτο Ωκεανογραφίας υπό την ειδικότητα ΠΕ Γεωλόγων - Ωκεανογράφων από την 05.05.2021 έως την 04.08.2021, από την 01.10.2021 έως την 31.01.2023 και από την 01.02.2023 έως σήμερα, κστ) ο εικοστός έκτος ενάγων έχει απασχοληθεί στο Ινστιτούτο Ωκεανογραφίας υπό την ειδικότητα ΤΕ Μηχανολόγων Μηχανικών από την 01.01.2007 έως σήμερα, κζ) η εικοστή έβδομη ενάγουσα έχει απασχοληθεί στο ΙΘΑΒΙΠΕΥ υπό την ειδικότητα ΠΕ Χημικών από την 12.09.2016 έως σήμερα, κη) ο εικοστός όγδοος ενάγων έχει απασχοληθεί στο Ινστιτούτο Αλιείας και Εσωτερικών Υδάτων υπό την ειδικότητα ΠΕ Μαθηματικών από την 01.06.2006 έως την 30.11.2009, από την 01.10.2010 έως την 15.08.2015 και από την 16.07.2018 έως σήμερα, κθ) ο εικοστός ένατος ενάγων έχει απασχοληθεί στο ΙΘΑΒΥΥΚ υπό την ειδικότητα ΠΕ Μηχανικών από την 01.08.2018 έως σήμερα, λ) η τριακοστή ενάγουσα έχει απασχοληθεί στο Ινστιτούτο Ωκεανογραφίας υπό την ειδικότητα ΠΕ Βιολόγων από την 06.04.2017 έως την 05.09.2017 και από την 11.12.2017 έως σήμερα, λα) ο τριακοστός πρώτος ενάγων έχει απασχοληθεί στο Ινστιτούτο Ωκεανογραφίας υπό την ειδικότητα ΠΕ Γεωλόγων από την 01.02.2023 έως σήμερα, λβ) η τριακοστή δεύτερη ενάγουσα έχει απασχοληθεί στο Ινστιτούτο Ωκεανογραφίας υπό την ειδικότητα ΠΕ Βιολόγων από την 16.04.2021 έως σήμερα, λγ) η τριακοστή τρίτη ενάγουσα έχει απασχοληθεί στο ΙΘΑΒΙΠΕΥ υπό την ειδικότητα ΠΕ Φυσικών από την 01.09.2016 έως σήμερα, λδ) η τριακοστή τέταρτη ενάγουσα έχει απασχοληθεί στο

Ινστιτούτο Ωκεανογραφίας υπό την ειδικότητα ΠΕ Βιολόγων από την 01.11.2010 έως την 30.04.2014 και από την 01.01.2017 έως σήμερα, λε) ο τριακοστός πέμπτος ενάγων έχει απασχοληθεί στο ΙΘΑΒΥΥΚ υπό την ειδικότητα ΠΕ Βιολόγων από την 11.12.2017 έως σήμερα, λστ) η τριακοστή έκτη ενάγουσα έχει απασχοληθεί στο ΙΘΑΒΙΠΕΥ υπό την ειδικότητα ΠΕ Βιολόγων από την 16.11.2017 έως σήμερα, λζ) η τριακοστή έβδομη ενάγουσα έχει απασχοληθεί στο ΙΘΑΒΙΠΕΥ υπό την ειδικότητα ΠΕ Χημικών από την 02.06.2017 έως σήμερα, λη) η τριακοστή όγδοη ενάγουσα έχει απασχοληθεί στο ΙΘΑΒΥΥΚ υπό την ειδικότητα ΠΕ Βιολόγων από την 05.03.2019 έως σήμερα, λθ) ο τριακοστός ένατος ενάγων έχει απασχοληθεί στο ΙΘΑΒΥΥΚ υπό την ειδικότητα ΠΕ Βιολόγων από την 01.05.2012 έως σήμερα, μα) η τεσσαρακοστή πρώτη ενάγουσα έχει απασχοληθεί στο Ινστιτούτο Ωκεανογραφίας υπό την ειδικότητα ΠΕ Φυσικών από την 10.04.2007 έως την 15.12.2016, από την 18.04.2017 έως την 31.01.2019 και από την 01.06.2019 έως σήμερα. Για την πρόσληψη των εναγόντων απαιτούνταν αυξημένα τυπικά προσόντα, καθώς και εξειδικευμένη προϋπηρεσία και επιστημονικό έργο, όπως ακριβώς απαιτούνται και για την πρόσληψη του μόνιμου επιστημονικού προσωπικού του εναγόμενου. Εξάλλου, άπαντες οι ενάγοντες, έκαστος υπό την ειδικότητά του, εκτελούσαν τις ίδιες ακριβώς εργασίες με αυτές που εκτελούν οι αντίστοιχης ειδικότητας υπάλληλοι του εναγόμενου που συνδέονταν με αυτό με συμβάσεις εξαρτημένης εργασίας αορίστου χρόνου. Ειδικότερα, οι ενάγοντες εργάζονταν για την υλοποίηση των ερευνητικών προγραμμάτων του εναγομένου πραγματοποιώντας συλλογή, οργάνωση, ανάλυση και επεξεργασία δειγμάτων και δεδομένων, συντάσσοντας επιστημονικές εκθέσεις και αναφορές και επιστημονικά άρθρα, εκπονώντας εξειδικευμένες έρευνες, συμμετέχοντας σε εργασίες πεδίου και σε δράσεις διδασκαλίας και εκπροσωπώντας το εναγόμενο σε συναντήσεις εργασίας σε εθνικό, ευρωπαϊκό και διεθνές επίπεδο, κατά τον ίδιο ακριβώς τρόπο και με τις ίδιες συνθήκες με το μόνιμο προσωπικό του εναγόμενου. Τα ως άνω, που δεν αμφισβητήθηκαν ειδικά από το εναγόμενο, προκύπτουν τόσο από την ένορκη κατάθεση του μάρτυρα απόδειξης, όσο και από την με αρ. πρωτ. ΔΣΗ_ΕΒ_0030674_2025/21.01.2025 ένορκη βεβαίωση του Γεωργίου Τσερπέ ενώπιον της Δικηγόρου Ηρακλείου Εμμανουέλας Κωνσταντινίδη, ο οποίος κατέθεσε ότι «το επιστημονικό ΙΔΟΧ προσωπικό απασχολείται υπό τους ίδιους όρους, υπό τις ίδιες συνθήκες, στα ίδια αντικείμενα, με τις ίδιες εργασιακές απαιτήσεις και ανάλογα καθήκοντα με το επιστημονικό ΙΔΑΧ προσωπικό. Η μόνη διαφορά τους είναι στο είδος της σύμβασης εργασίας τους, δηλαδή ορισμένου και αορίστου χρόνου», και την με αρ. πρωτ. ΔΣΑ_ΕΒ_0051916_2025/21.01.2025 ένορκη βεβαίωση της Ελένης Ρουσελάκη ενώπιον της Δικηγόρου Αθηνών Ελευθερίας – Φρειδερίκη Καζάνη, η οποία κατέθεσε ότι «η πρόσληψη των ΙΔΟΧ έχει παρόμοιες

απαιτήσεις με αυτήν των ΙΔΑΧ, δηλαδή απαιτούνται ακαδημαϊκά προσόντα, εμπειρία στο πεδίο και εξειδικευμένη επιστημονική εμπειρία» και ότι «η ίδια ως ΙΔΑΧ κάνω ακριβώς την ίδια εργασία σήμερα με αυτήν που έκανα ως ΙΔΟΧ, έχω τις ίδιες αρμοδιότητες, τα ίδια καθήκοντα, τόσο εργαστηριακά όσο και συγγραφικά». Ωστόσο, παρά το γεγονός ότι οι ενάγοντες σε όλη τη διάρκεια της απασχόλησής τους μέχρι σήμερα παρέχουν την ίδια εργασία με το μόνιμο επιστημονικό προσωπικό της εναγομένης, δεν εφαρμόζεται σε αυτούς η διάταξη του άρθρου 18 παρ. 7 του ν. 4310/2014, κατά την οποία το ειδικό επιστημονικό προσωπικό του ερευνητικού κέντρου «συνεργάζεται με το υπόλοιπο προσωπικό, παρευρισκόμενο στους χώρους του ερευνητικού κέντρου κατ' ελάχιστον είκοσι έξι (26) ώρες εβδομαδιαίως, οι οποίες κατανέμονται σε τουλάχιστον τέσσερις (4) εργάσιμες ημέρες». Σύμφωνα δε με την ακριβή έννοια της διάταξης αυτής, όπως αναλυτικά ανωτέρω στη μείζονα σκέψη υπό (IV) εκτέθηκε, δεν καθιερώνεται για το μόνιμο ειδικό επιστημονικό προσωπικό μειωμένο ωράριο εργασίας 26 ωρών εβδομαδιαίως, αλλά, λαμβανομένου υπόψη του γεγονότος ότι μέρος της εργασίας του παρέχεται εκτός του χώρου εργασίας του, θεσπίζεται ελάχιστη υποχρεωτική παρουσία στον χώρο του ερευνητικού κέντρου, ώστε από τη μία πλευρά να είναι δυνατή η συνεργασία με το λοιπό απασχολούμενο προσωπικό για την προαγωγή και επίτευξη των στόχων του εναγόμενου και από την άλλη να μην καθίσταται αναγκαία η παραμονή του στον χώρο του ερευνητικού κέντρου πέραν των ως άνω ωρών, αν αυτό δεν υπαγορεύεται από τις ανάγκες εκτέλεσης του εκάστοτε ανατιθέμενου σε αυτό έργου. Η ως άνω κρίση επιρρώνεται από την ίδια την κατάθεση των ενόρκως βεβαιούντων, εκ των οποίων ο μεν Γεώργιος Τσερπές κατέθεσε ότι «Οι ΙΔΑΧ τις ώρες που δεν παρευρίσκονται στον φορέα διεκπεραιώνουν άλλης φύσεως εργασίες, που δεν απαιτούν φυσική παρουσία, όπως βιβλιογραφική έρευνα, συγγραφή άρθρων, ενημέρωση βάσεων δεδομένων κλπ», ενώ η Ελένη Ρουσελάκη κατέθεσε ότι «Η δυνατότητα αυτή παρέχεται στους ΙΔΑΧ, καθώς στα καθήκοντά τους, πέραν των εργαστηριακών εργασιών περιλαμβάνονται και άλλες ερευνητικές εργασίες, όπως επεξεργασία αποτελεσμάτων, καθώς και συγγραφή τεχνικών εκθέσεων και επιστημονικών άρθρων. Εργασίες για τις οποίες η παρουσία στον φορέα δεν είναι αναγκαία». Πλην, όμως, αμφότεροι οι ενόρκως βεβαιούντες και ο μάρτυρας απόδειξης κατέθεσαν ότι τις ίδιες ακριβώς υποχρεώσεις έχουν και οι απασχολούμενοι δυνάμει συμβάσεων ορισμένου χρόνου, πλην όμως δεν τους παρέχεται η ως άνω δυνατότητα. Η εκ του νόμου στέρηση της ως άνω δυνατότητας στους ενάγοντες που απασχολούνται δυνάμει συμβάσεων εξαρτημένης εργασίας ορισμένου χρόνου, μολονότι παρέχουν την εργασία τους υπό τις ίδιες ακριβώς συνθήκες με το μόνιμο προσωπικό, παραβιάζει την αρχή της ισότητας και της

απαγόρευσης διακρίσεων μεταξύ εργαζομένων με συμβάσεις ορισμένου και αορίστου χρόνου, καθώς συνιστούν δυσμενή διάκριση σε βάρος τους, η οποία δεν μπορεί να δικαιολογηθεί από κάποιο γενικότερο ή κοινωνικό συμφέρον. Μόνη δε η έλλειψη «μονιμότητας», η επίκληση του προσωρινού χαρακτήρα της απασχόλησης, η μικρή διάρκεια απασχόλησης, η διαφορετικότητα στις συνθήκες εξέλιξης ή ακόμα και η τυχόν διαφορετική διαδικασία πρόσληψης δεν συνιστούν δικαιολογητικό λόγο διάκρισης μεταξύ των εργαζομένων ορισμένου χρόνου και των εργαζομένων αορίστου χρόνου του αντιδίκου, σύμφωνα με όσα αναλυτικά ανωτέρω στη μείζονα σκέψη υπό (IV) εκτίθενται. Ομοίως δεν αποτελεί δικαιολογητικό λόγο της διαφοροποίησης ο νομοθετικός περιορισμός προσλήψεων ή η αρχή εξοικονόμησης προσωπικού (ΑΠ 1643/2017), διότι η απαγόρευση προσλήψεων μονίμων υπαλλήλων ουδόλως σχετίζεται με συνθήκες εργασίας των εκτάκτων (συμβασιούχων) υπαλλήλων, κάτι που αποτελεί το μόνο αντικείμενο της ένδικης δίκης. Αντιθέτως, το μόνο ασφαλές κριτήριο για τυχόν δικαιολογημένη διάκριση των εναγόντων σε σχέση με το μόνιμο προσωπικό του εναγομένου συναρτάται με την εργασία τους καθ' εαυτή, δηλαδή προεχόντως με τη φύση των καθηκόντων τους και τις συνθήκες υπό τις οποίες παρέχουν την εργασία τους, που, κατά τα ανωτέρω αναφερόμενα, ταυτίζονται απόλυτα με αυτά του μόνιμου επιστημονικού προσωπικού, καθώς άπαντες οι ενάγοντες «συμβασιούχοι» παρέχουν ακριβώς την ίδια εργασία με το μόνιμο προσωπικό, εργαζόμενοι υπό τους ίδιους προϋσταμένους, ομού με τους μόνιμους στα ίδια έργα, χωρίς αριθμητική υπεροχή μόνιμων (ρητά κατατέθηκε ότι οι συμβασιούχοι είναι περισσότεροι από τους μόνιμους), στις ίδιες εγκαταστάσεις και στις ίδιες επιμέρους εργασίες, όπου ουδόλως ξεχωρίζουν οι μόνιμοι από τους «συμβασιούχους» εργαζόμενους. Όπως δε αναλυτικά στη μείζονα σκέψη υπό (III) εκτέθηκε, αν γίνει από το νόμο ειδική ρύθμιση για ορισμένη κατηγορία προσώπων και αποκλεισθεί από τη ρύθμιση αυτή, κατ' αδικαιολόγητη δυσμενή διάκριση, άλλη κατηγορία προσώπων, για την οποία συντρέχει ο ίδιος λόγος που επιβάλλει την ειδική εκείνη μεταχείριση, η διάταξη που εισάγει τη δυσμενή μεταχείριση είναι ανίσχυρη ως αντισυνταγματική. Στην περίπτωση αυτή τα δικαστήρια υποχρεούνται, σύμφωνα με τα άρθρα 8 7 παρ. 1 και 2 , 93 παρ.4 και 120 παρ. 2 του Συντάγματος, να ασκήσουν έλεγχο στο έργο της νομοθετικής εξουσίας, να εφαρμόσουν σε όλη την έκταση την αρχή της ισότητας και με βάση την αρχή αυτή να καταλήξουν στην εφαρμογή του νόμου που περιέχει την ευμενή ρύθμιση (ΟΛΑΠ 12/1992, δημ. ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ) και ως προς εκείνους, σε βάρος των οποίων έγινε η δυσμενής διάκριση. Εν προκειμένω, επομένως, για την αποκατάσταση της συνταγματικής αρχής ισότητας, πρέπει να αναγνωριστεί η παρεχόμενη με τη διάταξη του άρθρου 18 παρ. 7 του ν. 4310/2014 δυνατότητα και για τους ενάγοντες, δεδομένου ότι έρεισμα και

δικαιολογητικός λόγος της θέσπισής της ήταν το γεγονός ότι το ειδικό επιστημονικό προσωπικό επιβάλλεται να παρέχει μέρος της εργασίας του εκτός των χώρων του ερευνητικού κέντρου, ο λόγος αυτός δε ισχύει και για το ορισμένου χρόνου επιστημονικό προσωπικό, ενώ η διαφοροποίηση ως προς τους ενάγοντες δεν επιβάλλεται από άλλους αντικειμενικούς λόγους ή από λόγους γενικότερου κοινωνικού ή δημοσίου συμφέροντος, την ύπαρξη των οποίων δεν επικαλείται ούτε αποδεικνύει εν προκειμένω το εναγόμενο. Η γενικόλογη δε και αόριστη επίκληση εκ μέρους του εναγόμενου της διαφορετικής διαδικασίας πρόσληψης, υπηρεσιακής εξέλιξης και λύσης των συμβάσεων ορισμένου χρόνου, δεν αρκεί άνευ άλλου τινός για να δικαιολογηθεί η διακριτική μεταχείριση των εναγόντων, εφόσον τα εγγενή χαρακτηριστικά της ιδιότητας των μονίμων υπαλλήλων δεν έχουν εν προκειμένω καθοριστική σημασία για την εφαρμογή της επίδικης διάταξης μόνο σε αυτούς.

Χ. Κατ' ακολουθία των ανωτέρω, πρέπει να γίνει εν μέρει δεκτή η κρινόμενη αγωγή και ως ουσία βάσιμη και να αναγνωρισθεί ότι οι ενάγοντες οφείλουν να εργάζονται με φυσική παρουσία εντός του χώρου του ερευνητικού κέντρου, στον οποίο έκαστος απασχολείται, τουλάχιστον τις είκοσι έξι (26) εκ των συνολικά σαράντα (40) ωρών του ωραρίου εργασίας τους, οι ώρες δε αυτές πρέπει να κατανέμονται σε τουλάχιστον τέσσερις ημέρες της εβδομάδας. Περαιτέρω, πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτη η ένδικη ανακοίνωση δίκης – προσεπίκληση και να συμψηφιστεί η δικαστική δαπάνη μεταξύ των διαδίκων, σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 22 παρ. 2 του ν. 3693/1957 και του άρθρου 178 παρ. 1 ΚΠολΔ.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

ΣΥΝΕΚΔΙΚΑΖΕΙ την από 12.04.2024 και με αριθμό κατάθεσης δικογράφου ενώπιον του παρόντος Δικαστηρίου 51390/942/2024 αγωγή και την από 25.02.2025 και με αριθμό κατάθεσης δικογράφου ενώπιον του παρόντος Δικαστηρίου 45985/585/2025 ανακοίνωση δίκης – προσεπίκληση σε παρέμβαση αντιμωλία των διαδίκων.

ΘΕΩΡΕΙ βιαίως διακοπείσα τη δίκη επί της από 12.04.2024 και με αριθμό κατάθεσης δικογράφου ενώπιον του παρόντος Δικαστηρίου 51390/942/2024 αγωγή ως προς τον 4^ο ενάγοντα Σπυρίδωνα Χαϊκάλη.

ΔΕΧΕΤΑΙ εν μέρει την αγωγή ως προς τους λοιπούς ενάγοντες.

ΑΝΑΓΝΩΡΙΖΕΙ ότι οι ενάγοντες οφείλουν να εργάζονται με φυσική παρουσία εντός του χώρου του ερευνητικού κέντρου, στο οποίο έκαστος απασχολείται, τουλάχιστον τις είκοσι έξι (26) εκ των συνολικά σαράντα (40) ωρών του ωραρίου εργασίας τους, οι ώρες δε αυτές πρέπει να κατανέμονται σε τουλάχιστον τέσσερις ημέρες της εβδομάδας.

ΑΠΟΡΡΙΠΤΕΙ την από 25.02.2025 και με αριθμό κατάθεσης δικογράφου ενώπιον του παρόντος Δικαστηρίου ~~45985/585/2025~~ ανακοίνωση δίκης – προσεπίκληση σε παρέμβαση

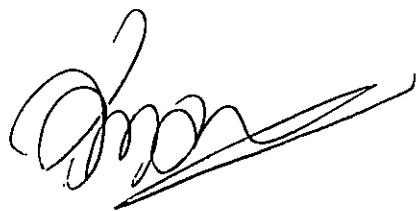

ΣΥΜΨΗΦΙΖΕΙ τη δικαστική δαπάνη ανάμεσα στους διαδίκους.

Κρίθηκε, αποφασίστηκε και δημοσιεύθηκε σε έκτακτη δημόσια συνεδρίαση στο ακροατήριό του την

13/9/2025.

Η ΔΙΚΑΣΤΗΣ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

